Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 19 (103) Lokak. 15 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRAD

KOMMUNISTI

№ 19 (103)
v. 1932. Lokakuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Viisitoista vuotta proletariaatin diktatuuria

ON kulunut viisitoista vuotta ajasta, jolloin Venäjän proletariaatti liitossa työtätekevän talonpoikaiston kanssa kukisti kapitalistien ja tilanomistajain vallan ja perusti proletariaatin diktatuurin. Tämä maailmanhistoriallinen merkkitapaus, suuri Lokakuun vallankumous, otettiin eri piireissä vastaan eri tavalla. Riistettyjen ja sorrettujen maailma on suhtautunut siihen alunpitäen ilolla, riistäjäin maailma, kapitalistis-imperialistinen maailma, vihalla ja pelolla. Eikä aiheetta. Suuri Lokakuu on ottanut itselleen ensimmäisen paikan ihmiskunnan koko tähänastisessa historiassa ja se on koko proletaaristen vallankumousten kauden suurin, valtaavin saavutus.

Sillä seikalla, että kuudennella osalla maapalloa on viisitoista vuotta vallinnut proletariaatin diktatuuri, on tavattoman suuri merkitys. Vihollisemme ovat kirkuneet neuvostovallan nopeasti luhistuvan, ensin viikossa parissa, sitten kuukauden, kahden kuluessa ja sen jälkeen lukemattomia kertoja eri määräaikoina. Vastavallanmukouksen maailma on tehnyt kaikkensa proletariaatin diktatuurin kukistamiseksi. Vuosikausia sai nuori neuvostovalta käydä ankaraa aseellista taistelua oman maansa ja kansainvälistä porvaristoa ja sitä avustavia erinimisiä «sosialisteja» ja muita tuholaisia vastaan. Mutta kaikesta tästä huolimatta proletariaatin diktatuuri on tällä hetkellä lujempi kuin koskaan ennen. Täten se on teossa osoittanut pätemättömäksi porvariston ja sen apurien väitteet, ettei työväenluokka muka ole «kypsynyt» eikä kykene valtiolliseen valtaan. Ei tarvinne tuhlata sanoja sen todistamiseksi, mikä merkitys jo yksistään tällä seikalla on kansainvälisen proletariaatin oman arvon ja voimain tunnon kohoamiseen nähden.

Proletariaatin diktatuurin säilymisen ja lujittumisen tosiasiaan yhdistyy ja sen vaikutusta monin verroin tehostaa kaikki se, mitä proletariaatin diktatuuri on viitenätoista vuotenaan luonut. Se «peri» maan talouden tsaarivallan rappeuttamana, maailmansodan ja kansalaissotien uuvuttamana. Luokkaviholliset ilkkuivat, ettei työväenluokka kykene maan taloutta tästä rappiosta ja hävityksestä nostamaan. Erehtyivät. Voittoisan kansalaissodan päätyttyä työväenluokka verraten lyhyessä ajassa, 5—6 vuodessa, suoritti maan talouden jälleenrakentamisen; v. 1927/28 maan tuotantotaso jo ylitti sodanedellisen tason. Siirryttiin uudestirakentamisen kauteen, laadittiin ensimäinen viisivuotissuunnitelma. Kapitalistinen maailma kaikenlaisine apureineen ilvehti: uudestirakentaminen ja viisivuotissuunnitelma on utopiaa, bolshevikit eivät voi sitä toteuttaa. Mutta viisivuotissuunnitelma toteutettiin eräillä tärkeillä aloilla (nafta, konerakennus- ja sähköteknillinen teollisuus, kumiteollisuus ym.) 2½ ja 3 vuodessa ja kokonaisuudessaan se tulee toteutetuksi tämän vuoden aikana,

siis neljässä vuodessa. Maan taloudessa on tänä aikana tapahtunut suuria muutoksia. Lukuisat uudet tai uudestirakennetut jättiläismäiset tuotantolaitokset, jotka viime vuosina ja aivan viime aikoina on pantu käyntiin, ovat luoneet maahan vankan suurteollisuuden. On aloitettu tuotantovälineiden ja muiden tarvikkeiden tuotanto monilla uusilla aloilla ja vastaavasti on vapauduttu ja tullaan lähiaikoina kokonaan vapautumaan niiden tuonnista. Maan ominaispaino maailman tuotannossa on nopeasti ja huomattavasti kohonnut. Maatalouskonerakennusteollisuuden kehityksen, kollektiivi- ja neuvostotalousrakennustyön kautta ennen niin hajanaisesta, lukemattomiin yksityisosasiin pirstoutuneesta maataloudestamme on muodostunut ja muodostuu koneellistettu suurtalous. Takapajuinen maatalousmaa muuttuu etumaisen suurteollisuuden ja maataloudellisen suurtuotannon maaksi, jossa teollisuudella on huomattava ylipaino.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana saavutetut tulokset taloudellisessa rakennustyössä tekivät XVII puoluekonferenssille mahdolliseksi määritellä toisen viisivuotissuunnitelman taloudelliseksi perustehtäväksi koko kansantalouden uudestirakentamisen loppuunsuorittamisen ja uusimman tekniikan mukaisen perustan luomisen kansantalouden kaikille aloille. Täten toisessa viisivuotissuunnitelmassa avautuvat kansantaloudellemme uudet, yhä laajemmat kehitysmahdollisuudet.

Kaikki suunnattomat voittonsa taloudellisella rintamalla työväenluokka on saavuttanut omin voimin, ilman kapitalististen ulkovaltain apua, sitkeästi taistellen sisäisten ja ulkoisten vihollisten häiritsemis- ja jarrutusyrityksiä vastaan. Sen taloudelliset voitot osoittavat, että työväenluokka kykenee ei vain hoitamaan ja järjestämään taloutta, vaan myöskin kehittämään sitä kapitalistiselle maailmalle tuntemattomalla vauhdilla.

Taloudellisen kehityksen rinnalla on tapahtunut työtätekevien joukkojen kulttuurinen ja hyvinvoinnin kasvu. Maa, jossa ennen väestön enemmistö oli lukutaidotonta, kulkee nopein askelin täydellistä luku- ja kirjoitustaitoisuutta kohti. Koulujen, sanomalehtien ja kirjallisuuden määrä on kasvanut suuresti vallankumoukseen edelliseen aikaan verrattuna. Kulttuurivälineet ovat joutuneet nyt yksinomaan työtätekevien käytettäviksi. Työttömyys on poistettu, työtätekevien ansiomahdollisuudet ovat kaikilla aloilla lisääntyneet. Työläisten taloudellinen asema on parantunut. Koneteollisuuden kehitykseen nojautuva kollektiivinen suurtalous on vapauttanut työtätekevän talonpojan kulakkien riistosta ja pientalouden kurjuudesta. Ja kaiken lisäksi kehityksen käyrä yleiseen kulttuuri- ja elintasoon nähden kohoaa jatkuvasti ylöspäin. Kaikki tämä ei voi olla vaikuttamatta ankaran taloudellisen puristuksen alaisina eläviin kapitalistimaiden työtätekeviin. He näkevät neuvostovallan esimerkissä ainoan tien uuteen, parempaan elämään.

Vallankumous on lopettanut kansallisuussorron. Tsaarivallan polkemilla ja senvuoksi jälkeenjääneillä kansallisuuksilla on nyt kaikki mahdollisuudet oman kansallisen, sosialistis-sisältöisen kulttuurinsa kehittämiseen, ja proletariaatin valta edistää tätä kehitystä kaikin tavoin, niinkuin esim. suomenkielinen väestö voi omalta kohdaltaan todeta. Vallankumouksessa noudatettu oikea kansallisuuspolitiikka on vienyt ja vie maaperän kansallisuusvihalta, nationalismin ilmauksilta, vapaan yhteistyön pohjalla on kehittynyt eri kansallisuuksien veljellinen liitto. Vallankumous on näyttänyt, miten kansallisuuskysymys on oikein ratkais-

tava, se on osoittanut kaikille sorretuille kansallisuuksille ainoan oikean tien todelliseen vapautukseen.

Kaikkien näiden seikkojen kautta ja niiden yhteissummana sosialismin «haave» on muuttunut proletariaatin diktatuurin maassa kouriintuntuvaksi todellisuudeksi. Raskaan teollisuuden ja tuotantovälineiden tuotannon kehittämisellä on luotu perusta sosialismin menestykselliselle toteuttamiselle. Sosialistinen sektori on saavuttanut kansantaloudessamme ehdottoman yliotteen: tänä vuonna ei yksityissektorin osuus kansallistuloistamme suunnitelman mukaan enää ole täyttä 10 %. Suurteollisuudessa on kapitalististen ainesten osuus jo aikoja sitten kadottanut merkityksensä pienteollisuudessa, kaupassa ja maataloudessa niiden merkitys nopeasti vähenee. Kapitalismin perustuki maaseudulla, kulakisto, on usei'- la alueilla jo pääpiirteissään likvidoitu, samalla kun työtätekevän talonpoikaiston enemmistö on kollektivisoitumisen kautta lopullisesti lähtenyt sosialismin tielle. Sosialismin voitto Neuvostoliiton rajoissa on tullut taatuksi, kysymys «kuka kenet» on ratkaistu sosialismin eduksi. Kaiken tämän perusteella XVII puoluekonferenssi määrittelikin, että «toisen 5-vuotissuunnitelman poliittisena perustehtävänä on kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä lopullinen likvidointi, niiden syiden täydellinen hävittäminen, jotka synnyttävät luokkaeroa ja riistoa, kapitalismin jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa...»

Sosialismin perusta on rakennettu. Luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen on asetettu käytännölliseksi tehtäväksi. Ihmiskunnan historiassa on alkanut uusi kausi, luokkien ja riiston hävittämisen kausi, sosialismin kausi. Siinä on viisitoistavuotiaan proletariaatin diktatuurin maan suurin ja tärkein saavutus.

Proletariaatin diktatuurin säilyminen ja lujittuminen, taloudellisen ja kulttuurisen rakennustyön tavaton edistyminen, työtätekevien elintason jatkuva kohoaminen, kansallisuuskysymyksen kivuton ratkaisu ja vihdoin ja ennenkaikkea sosialismin toteutuminen ja rakentuminen antavat vallankumouksellemme suunnattoman kansainvälisen merkityksen. Sen esimerkissä näkevät kapitalistisen maailman työläiset, köyhät talonpojat ja sorretut kansallisuudet tien vapautukseen kapitalistien, tilanomistajain ja imperialismin ikeestä. Tämän esimerkin voimaa tehostaa vielä kapitalismin pula, joka on kärjistänyt sen kaikkia sisäisiä ristiriitoja ja kiihdyttänyt työtätekevien riistäntää. Neuvostoliitosta on tullut kapitalistisen maailman kaikkien sorrettujen taistelun tien näyttäjä, yleismaailmallisen sosialistisen vallankumouksen luja linnoitus.

Siksi on viisitoista vuottansa täyttävällä proletariaatin diktatuurin maalla niin suunnaton yleismaailmallinen ja historiallinen merkitys. Siksi ajattelevat sitä koko maailman riistetyt ja sorretut riemulla ja kaikki riistäjäainekset, kapitalistit ja imperialistit ja niiden kätyrit peläten ja vihaten.

Mistä sitten johtuu, että proletaarinen vallankumous on tiellään kohtaamistaan suunnattomista vaikeuksista huolimatta voinut kestää, kehittyä edelleen ja päästä näin tavattomiin saavutuksiin?

Pääansio siitä kuuluu suuren Lokakuun järjestäjälle ja johtajalle, proletariaatin diktatuurin johtajalle, taisteluissa karaistuneelle leniniläiselle puolueelle, joka horjumatta on noudattanut johdonmukaista vallankumouksellista linjaa, marxismin-leninismin linjaa ja aina tinkimättä taistellut sen puolesta.

Taistelu oikean vallankumouksellisen linjan puolesta kahdella rintamalla, oikeisto- ja «vasemmisto»-syrjä-

pyrkimyksiä vastaan, oli leniniläiselle puolueelle ominaista jo ennen vallankumousta. Se syntyi ja kehittyi tässä taistelussa. Voidaanpa «liioittelematta sanoa, että puolueemme historia on vastakohtien taistelun historiaa tämän puolueen sisällä, näiden vastakohtien voittamisen historiaa, puolueemme vähitellen tapahtuvan lujittumisen historiaa näiden vastakohtien voittamisen pohjalla» (Stalin). Nämä vastakohdat, joiden lähteenä on yhtäältä porvariston ja porvarillisen ideologian vaikutus proletariaattiin luokkataistelussa ja toisaalta proletariaattiin ei-proletaarisista yhteiskuntakerroksista taannottain tulleiden ainesten ja työväen aristokratian mielialat, ovat oleellisia kaikille työväenpuolueille. Niitä oli (ja on) länsimaidenkin sosdem puolueiden keskuudessa. Mutta ne eivät niitä paljastaneet, vaan salasivat ne, peittelivät niitä, sovitellen erimielisyyksiä periaatteiden kustannuksella. Juuri siinä olikin eräs «länsimaiden aikoinaan vallankumouksellisen, mutta nyt reformistisen sosialidemokratian rappeutumisen syy» (Stalin). Toisin menetteli bolshevikkien puolue. Se ei sallinut sovittelua eikä peittelyä periaatteellisissa erimielisyyksissä. Se seisoi aina johdonmukaisen vallankumouksellisuuden kannalla, taisteli sen puolesta ja voitti sisäiset ristiriitansa ja heikkoutensa taistellen itsekritiikin avulla. Tässä taistelussa lujittuneena se v. 1917, kun olojen kehitys loi vallankumoukselle objektiiviset edellytykset saattoi varmana asettua taistelun johtoon ja viedä proletariaatin Lokakuussa voittoon.

Taistelussa kahdella rintamalla puolue on Lokakuun jälkeenkin kehittynyt edelleen ja puolustanut ja lujittanut vallankumouksen asemia. Kun vallankumouksen kehityksessä on jouduttu huomattaviin käännekohtiin, on puolueessa ilmennyt teräviä ristiriitoja, johtuen tämä siitä, että proletariaatin pikkuporvarilliset ja porvarillisuuteen taipuvat ainekset juuri käännekohdissa kaikkein helpoimmin joutuvat epäilyksen ja hämmingin valtaan. Mutta samoin kuin ennen Lokakuuta, samoin sen jälkeenkin puolue on voittanut nämä ristiriidat taistellen, tinkimättä noudattaen leniniläistä linjaa. Ja vallankumouksemme koko historia osoittaa, että näin ja vain näin menetellen puolue on voinut viedä vallankumousta eteenpäin. Mikä esim. olisi ollut seurauksena, jos puolue olisi Brestin rauhanneuvottelujen aikaan «vasemmisto»-kommunistien tai trotskilaisten vaatimusten mukaisesti julistanut «vallankumouksellisen sodan» tai kieltäytynyt rauhasta? Saksan imperialismi olisi nujertanut näännytetyn työväenluokan, tuhonnut vallankumouksen. Tai miten olisi käynyt, jos «työälis»-opposition mukana kulkien olisi v. 1921 kieltäydytty uudesta talouspolitiikasta? Olisi käynyt niin, että, käyttääksemme tov. Stalinin sanoja, «ilman uutta talouspolitiikkaa, ilman maatalouden kehittämistä ei meillä olisi ollut minkäänlaista teollisuutta ja proletariaatti luokkana olisi hävinnyt». Mitä olisi seurannut, jos olisi annettu perään trotskilais-sinovjevilaisille oppositioille v. 1923—28, jos olisi ryhdytty noudattamaan riistopolitiikkaa keskivarakkaaseen talonpoikaan nähden, jos olisi sallittu ryhmittymisvapaus puolueessa, kielletty sosialismin rakentamisen mahdollisuus maassamme? Työväen ja talonpoikaiston liiton särkyminen, puolueen hajoaminen, antautuminen sen tosiasian edessä, että vallankumouksen puhkeaminen muissa maissa viipyy. Ja mihin olisi jouduttu, jos olisi lähdetty viime vuosien oikeistolaisten ja oikeisto-«vasemmistolaisten» mukaan, hidastettu sosialistisen teollistuttamisen ja kollektiivi- ja neuvostotalousrakennustyön vauhtia, keskeytetty hyökkäys kulakistoa ja kapitalistisia aineksia

vastaan, sovittauduttu «ahtaiden paikkojen» mukaan? Siihen, että tosiasiallisesti olisi antauduttu vaikeuksien edessä, että kulakit ja muut kapitalistiset ainekset olisivat voimistuneet ja päässeet sanelemaan meille ehtonsa, kun ne nyt sensijaan ovat tulleet lyödyiksi, siihen, että olisimme täydellisesti joutuneet kapitalistisen maailman armoille, kun me nyt sensijaan vapaudumme taloudellisesta riippuvaisuudesta siihen nähden.

Jo nämä muutamat viittauksetkin proletariaatin diktatuurin kauden historiaan osoittanevat, kuinka oikea on ollut puolueemme leniniläinen linja ja kuinka oikeassa on ollut puolueemme sitä tinkimättömästi noudattaessaan.

Leniniläinen puolue, joka aina ja peräänantamattomasti on taistellut johdonmukaisen vallankumouksellisuuden linjan ja kommunististen periaatteiden puhtauden puolesta ja itsekritiikin avulla korjannut heikkoutensa — siinä oli proletariaatin voiton ehto Lokakuun vallankumouksessa. Siinä on ollut ja on vallankumouksen lujittumisen ja sen menestyksellisen kehittymisen ehto. Siinä on voittaneen proletariaatin menestysten salaisuus.

Taistelevan ja johdonmukaisesti vallankumouksellisen puolueen osa ja merkitys työväenluokan vallankumouksellisessa liikkeessä käy sitäkin ilmeisemmäksi kun palautamme mieleemme, miten «kehittyivät» sodanjälkeiset vallankumoukset ja työväen liikehtimiset kapitalistisissa maissa, ennenkaikkea Saksassa ja Itävallassa, joiden vallankumousten vuosipäivät muuten sattuvat samoihin aikoihin Lokakuun vallankumouksen vuosipäivän kanssa.

Viimemainituissa maissa oli proletariaatilla monarkiain kukistuttua marrask. 1918 kaikki mahdollisuudet vallanottoon. Saksassa oli valta tosiasiallisesti neuvostoilla. Ja Itävallassa olisi, niinkuin Friedrich Adler on tunnustanut, proletariaatti voinut silloin ottaa vallan minä päivänä tahansa. Mutta proletariaatilla ei ollut todella vallankumouksellisia puolueita. Sitä «johtava» rappeutunut sosialidemokratia työnsi vallan porvaristolle. Näin Saksassa ja Itävallassa. Joissakin muissa maissa se jarrutti ja ehkäisi työväen vallankumousliikkeen kehittymistä, ei kulkenyt edellä, vaan laahasi jälessä, toisissa maissa se suorastaan taisteli vallankumousta vastaan, kavalsi sen ja siten pelasti porvariston vallan.

Sosialidemokratian johtajat ovat uskotelleet työläisille, ettei sosialismin toteuttamiseksi tarvita kapinoita ja vallankumouksia. Kapitalismi muka ilmankin, asteettain, tasaisesti ja rauhallisesti kehittyy sosialismiin legaalisen demokratian, lainsäädännön ja työväen aseman jatkuvan parantumisen kautta.

Missä on näiden lupausten arvo nyt?

Missä on kapitalismin tasainen, rauhallinen kehittyminen?

Todellisuudessa on kapitalistista maailmaa jo kolme vuotta järkyttänyt pula, jonka seurauksena maailman teollisuustuotanto kesäk. 1932 oli vain 91 % v. 1913 tuotantotasosta (ja tähän lukuun sisältyy vielä Neuvostoliiton teollisuustuotanto, joka sanottuna vuonna oli v. 1913 verrattuna kohonnut 301,7 %). Tämä pula ei ole ainoastaan pitkällisempi, vaan myös monin verroin syvempi ja laajempi, kuin mikään kapitalismin aikaisemmista pulista. Kun esim. maailmankaupan korkein supistuminen pulan aikana aikaisemmin oli 7 % (v. 1907—1908), niin v. 1929—32 pulan aikana se on jo 51 %. Useissa maissa teollisuustuotanto on laskenut 1890-luvun tasolle. Ja kaiken lisäksi pulan loppua tai edes sen heikkenemisen merkkejä ei ole vieläkään näkyvissä.

Missä on työväen elintason jatkuva paraneminen, missä on sosialismi?

Maailmassa lasketaan nykyisin olevan 40—50 milj. työtöntä. Yhdysvalloissa oli maksettujen työpalkkojen indeksi kesällä 1932 (vuosi 1926 — 100) 61,4 ja Saksassa samaan aikaan (v. 1928 — 100) 65,7. Samantapainen on kuva työpalkkoihin nähden muissakin kapitalistisissa maissa. 8-tunnin työpäivä on työläisiltä useimmissa tapauksissa riistetty, yhteiskunnallinen vakuutus on tehty mitättömäksi ja samoin muut työväenlainsäädännön aikaisemmin suomat edut. Työtätekevä talonpoikaisto on saatettu vararikkoutumisen tilaan. Tässä suhteessa voimme viitata naapurimaahamme, fasistiseen Suomeen, jossa sikäläisten porvarilehtien kertoman mukaan vielä tämän vuoden aikana vähintään 16.000 talonpoikaa joutuu lähtemään konnuiltaan pankkien ja muiden suurkapitalististen velkojain toimeenpanemain ryöstöjen vuoksi. Työtätekevien tehostetun riiston avulla etsii porvaristo ulospääsyä pulasta.

Taloudellisen pulan kiristyessä kiihtyy poliittinen taantumus. Porvaristo pyrkii lujittamaan pulan järkyttämää valtakomentoansa fasistisin menetelmin. Työtätekeviltä riistetään näennäisetkin poliittiset oikeudet ja vapaudet toinen toisensa jälkeen. Porvarillisesta demokratiasta on sellaisessakin ylistetyssä demokratian maassa kuin Saksassa enää vain varjo jälellä. Fasistiset menetelmät voittavat alaa kaikkialla porvariston keskuudessa. Työtätekeviä vastaan harjoitetaan häikäilemätöntä terroria. Vankilat täyttyvät, vallankumouksellisista, kuolemantuomioita heihin nähden vaaditaan ja pannaan toimeen. Poliittisen taantumuksen rinnalla kulkee henkinen taantumus. Rappeutuva porvaristo vajoaa taikauskoon ja mystillisyyteen ja yrittää upottaa siihen työtätekevät kerroksetkin. Kirkon ja eri uskonlahkojen asemia lujitetaan ja kaikkia vapaampia virtauksia henkisen elämän alalla vainotaan.

Missä on se «pysyvä rauha», jota sosialidemokratian johtajat myöskin sodan jälkeen lupasivat?

Pulan kaikilla muilla aloilla yhä jatkuessa ja syventyessä kukoistaa vain eräs teollisuusala — sotatarveteollisuus. Työtätekevien voimistetun riiston ohella kapitalistit etsivät ulospääsyä pulassaan sodasta. Pula kärjistyttää imperialististen valtain ja valtaryhmien välisiä ristiriitoja ja toisaalta, nykyhetken perusristiriitaa, ristiriitaa kapitalistisen maailman ja sosialistisen Neuvostoliiton välillä. Siksi kiihtyy kaikissa kapitalistisissa maissa sotavarustelu — varustautuminen sotaan toisiansa vastaan ja hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan. Tässä sodanvalmistelussa on aktiivisesti mukana myöskin II internationale. Vain Neuvostoliiton kasvava mahti, sen luja rauhanpolitiikka ja omien työtätekevien joukkojensa kasvava vallankumouksellistuminen on pidättänyt imperialisteja jo päästämästä yleisen sodan liekkejä valloilleen. Mutta silti on suursodan vaara tällä kertaa suurempi ja läheisempi kuin koskaan ennen.

Tällainen on asiaintila kapitalistisessa maailmassa. Tällaista on se «sosialismi», johon sosialidemokratia on joutunut. Tämä toteama osoittaa meille sosialidemokratian petturuuden koko pohjattomuudessaan, saattaa selvästi näkymään sen vastakohtaisuuden, joka on olemassa kapitalistisen ja sosialistisen maailman välillä, ja korostaa vallankumouksemme voittojen ja sitä johtaneen leniniläisen puolueemme ansioiden merkitystä. «Mitä syvin kriisi kapitalismin maissa on varmimpana osoituksena lähenevästä kapitalistisen maailman haaksirikosta. Sosialismin menestys Neuvostoliitossa on paras todistus sosialistisen järjestelmän etevämmyydestä kapitalistiseen järjestelmään

verrattuna» (XVII puoluekonferenssi).

Kiristyvän pulan pohjalla ja Neuvostoliiton esimerkin vaikutuksesta kohoaa kapitalistisissa maissa uusi vallankumousliikkeiden aalto. Jokainen päivä tuo nykyään uutisia voimakkaista lakkoliikkeistä, jotka usein saavat poliittisen luonteen, työläisten mielenosoituksista ja katutaisteluista, talonpoikaislevottomuuksista, liikehtimisistä siirtomaissa. Kiinassa lujittuu neuvostovalta, sen punainen armeija saavuttaa uusia voittoja. Vallankumouksellinen ja sodanvastainen liike tempaa mukaansa huomattavia intelligenssin ryhmiäkin, niin kuin äskeinen Amsterdamin sodanvastainen kongressi osoitti. «Kapitalistisissa maissa mitä ankarin miljoonien työttömyys ja maaseudun monimiljoonaisten joukkojen äärimmäinen kurjistuminen. Neuvostoliitossa täydellinen työttömyyden loppuminen ja kurjuuden hävittäminen, 7-tuntinen työpäivä tehtaissa ja kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen hyvinvoinnin yhtämittainen kohoaminen. Kaikki se vielä enemmän tekee Neuvostoliitosta kaikkien maiden työläisten ja koko maailman sorrettujen puoleensa vetävän keskuksen. Neuvostoliiton vallankumouksellistuttava merkitys kasvaa. Neuvostoliitto lujittuu kansainvälisen sosialismin tukikohtana.» (XVII puoluekonferenssi).

Porvaristo yrittää pelastaa asemiaan, käyttäen rinnan apunaan sekä fasismia että yhteiskunnallista päätukeaan, sosialifasismia, jotka ovat osoittautuneet erinomaisesti soveltuvan yhteen ja täydentävän toisiaan porvariston palveluksessa. Niiden avulla se yrittää sälyttää pulan rasitukset työtätekevien kannettavaksi, turvata sotavalmistelunsa, ehkäistä työtätekevien vallankumouksellisen liikkeen kasvun. Mutta kapitalismin maailmanpulan ja Neuvostoliiton esimerkin vaikutuksesta työtätekevien joukkojen pettäminen ja hallitseminen on nyt vaikeampaa kuin maailmansodan aikana ja sen jälkeen. Ja, mikä tärkeintä, nyt on työtätekevillä johdossaan vallankumouksellinen kommunistinen maailmanpuolue, Komintern, jonka osastot eri maissa järjestävät ja valmistavat työtätekeviä ratkaiseviin taisteluihin kapitalistista järjestelmää vastaan.

Täten yhtyvät proletariaatin diktatuurin maan viisitoistavuotispäivänä sosialistisen rakennustyömme valtaaviin näköaloihin meillä uuden nousukauden näköalat kansainvälisessä vallankumouksellisessa liikkeessä. Se ei suinkaan ole sattumaa. Näitä kahta ilmiötä ei voida eroittaa toisistaan. Ne sulautuvat yhteen, vaikuttavat toinen toisiinsa, niiden edut ja tehtävät ovat yhteiset. Toisaalta vallankumouksellinen liike kapitalistisissa maissa ja niiden työtätekevien Neuvostoliitolle osoittama tuki ja myötätunto ovat ehkäisseet ja ehkäisevät imperialisteja neuvostovallan tuhoamisaikeissa; vallankumouksellisen liikkeen voimistuminen siis huomattavasti helpottaa sosialismin rakentamista SNTL:ssa. Toisaalta taas sosialismin rakennustyön menestykset meillä lujittavat kaikkien maiden työläisten asemia taistelussa kapitalismia vastaan, lisäävät heidän voimiaan, voimistavat kansainvälistä vallankumousliikettä. Kansainvälisen vallankumousliikkeen voitot ovat meidän vallankumouksemme voittoja ja päinvastoin.

Siksi on proletariaatin diktatuurin maan viisitoistavuotispäivä myöskin kansainvälisen vallankumousliikkeen merkkipäivä.

*

Horjumattomasti taistellen kahdella rintamalla leniniläinen puolueemme on vienyt vallankumouksen voittoon. Tätä taistelua, tätä horjumattomuutta ja pelottomuutta tarvitaan vieläkin, voitokkaan sosialistisen ra-

kennustyömme nykyisessä ja lähitulevissa vaiheissa. Me hävitämme luokat ja rakennamme luokattoman sosialistisen yhteiskunnan. Mutta se ei merkitse sitä, että luokkataistelu vielä päättyisi. Tuhoutuvat kapitalistiset ainekset nousevat, niinkuin kokemus on osoittanut, juuri häviönsä edellä erittäin vimmattuun vastarintaan. Tämän vuoksi, niinkuin XVII puoluekonferenssin päätöslauselmassa sanotaan, «vastaisuudessakaan ei vielä ole vältettävissä luokkataistelun kärjistyminen erinäisinä ajankohtina ja varsinkin erinäisissä piireissä ja sosialistisen rakennustyön erinäisillä aloilla.» Samaan aikaan erinäisissä työtätekevien kerroksissa elävät vielä voimakkaina porvarilliset vaikutukset, käsitteet ja tottumukset, «ei ole vältettävissä porvarillisen vaikutuksen säilyminen ja muutamissa tapauksissa lisääntyminenkin erinäisissä työtätekevien kerroksissa ja ryhmissä», ei ole vältettävissä se, «että vielä pitkän aikaa proletariaatille vieraita luokkavaikutuksia tunkeutuu työläisten ja jopa puolueenkin keskuuteen.» Siksi «puolueen tehtävänä on lujittaa proletariaatin diktatuuria ja edelleen kehittää taistelua opportunismia ja erittäinkin oikeistolaisuutta vastaan, joka tällä asteella on päävaara» (XVII puoluekonferenssin päätöksestä).

Taistelu kahdella rintamalla on nykyisessä tilanteessa erikoisen tärkeä myöskin kapitalististen maiden kommunistisille puolueille. Vallankumouksellisen pulan edellytysten kypsyminen, mikä on havaittavissa useissa kapitalistisissa maissa, asettaa niille erittäin vastuunalaisia tehtäviä. Tällaisessa tilanteessa tarvitaan sisäisesti tiivistä ja lujaa, päämäärästään ja taistelukeinoistaan varmaa puoluetta. Mutta juuri tällaisessa tilanteessa on myöskin porvariston vaikutuksesta ja työväenluokassa ja itse puolueessa esiintyvistä pikkuporvarillisista mielialoista johtuva horjumisten vaara erikoisen suuri, samalla kun jokainen pienikin virhe ja horjahdus saattaa tällöin käydä puolueelle ja työväenluokan taistelulle kohtalokkaaksi. Sen ohella kapitalististen maiden kommunistisia puolueita vaivaavat vanhan sosialidemokratian perut, joista ne eivät ole vielä täydellisesti vapautuneet. Ne eivät ole vielä riittävästi bolshevisoituneet. Tästä johtuen monet niistä eivät ole osanneet järjestöllisesti lujittaa kasvavaa vaikutustaan joukkoihin, eivät ole vielä muodostuneet todellisiksi vallankumouksellisiksi joukkopuolueiksi eivätkä ole saavuttaneet tarpeellista menestystä työväenluokan enemmistön valtaamisessa, joka on eräs voitokkaan vallankumouksen perusehtoja. Nämä syyt tekevät kapitalististen maiden kommunistisille puolueille erikoisen välttämättömäksi leniniläisen linjan tinkimättömän noudattamisen taistelussaan, kaikkien sen vääristelyjen ja sivupyrkimysten päättävän torjumisen niin teoriassa kuin käytännössäkin ja kaikkien virheittensä, heikkouksiensa ja sisäisten ristiriitojensa pelottoman paljastamisen ja perinpohjaisen korjaamisen itsekritiikin avulla.

Jatkaen ja kehittäen taistelua kahdella rintamalla, pelottomasti ja oikein käyttäen itsekritiikin asetta työväenluokka ja sen puolueet niin meillä Neuvostoliitossa kuin kapitalistisissakin maissa tulevat viemään sosialismin asiaa uusiin voittoihin, tulevat kulkemaan Maailman Lokakuuta kohti.

IIVO

Suomen kommunistisen puolueen KK:n täysi-istunto

SUOMEN kommunistisen puolueen KK:n täysi-istunnossa, joka pidettiin tänä kesänä, oli esillä useita sangen tärkeitä kysymyksiä. Vuonna 1930 fasistimullistuksessa tapahtuneen antautumisen perussyyt käsitteli samana vuonna pidetty puoluekonferenssi ja oikaisi puolueen poliittisen linjan. Antautumisesta johtunut syvä kriisi puolueessa jatkui vielä viime vuonna pidetyn puoluekonferenssin aikana, joskin todettiin, että puolueella oli jo eräitä saavutuksiakin. Tämä konferenssi antoi selvät ohjeet puolueen taistelukyvyn kohottamiseksi ja puolueen tervehdyttämiseksi. Nyt oli tarkastettava, miten puolue oli kyennyt käytännössä suoriutumaan asetetuista tehtävistä. Samalla oli tutkittava, mitä uusia tehtäviä kehittyvä tilanne puolueelle asettaa, ja annettava ohjeet, mitenkä puolue näistä tehtävistä selviää.

Tämän vuoden SKP:n täysi-istunto käsitteli yksityiskohtaisesti seuraavat kysymykset: 1) Puolueen tila ja tehtävät, 2) Sodanvaara, 3) Puolueen työ maaseudulla, 4) Ammatillinen liike ja työväen taloudelliset taistelut, 5) Oulun ja Helsingin piirien selostukset ja 6) Taistelu ideologisella rintamalla.

SKP:n KK:n täysi-istunto huomioi kansainvälisessä tilanteessa esiintyvät uudet ilmiöt, tarkastaen yksityiskohtaisesti miten ne vaikuttavat Suomessa. Todettuaan Neuvostoliiton kansainvälisen merkityksen ja voiman valtavasti kasvavan, sen sosialistisen talouden kulkevan voitosta voittoon lakkaamattomassa taistelussa luokkavihollisia, takapajuisuutta ja suunnattomia vaikeuksia vastaan, samanaikaisesti kapitalistisissa maissa pulan yhä syventyessä ja kapitalistisen talousjärjestelmän joutuessa yhä syvemmälle pulan kynsiin, kokous osoitti näiden kahden maailman välisen vastakohtaisuuden käyneen entistä selvemmäksi, josta välittömänä seurauksena on imperialistisen hyökkäyspyrkimyksen yhä pitemmälle kehittyminen. Sodanvaara on niin välitön ja läheinen, ettei sitä voi yksikään kommunistinen puolue itselleen tehtäviä asettaessaan sivuuttaa ja jättää huomiota vaille. SKP:llä erikoisesti on syytä kiinnittää huomiota kärjistyvään kansainväliseen tilanteeseen ja sen asettamiin tehtäviin, sillä Suomen lahtarivalta hioo alituisesti kynsiään hyökätäkseen Neuvostoliiton kimppuun ja on mitä kiinteimmin sidottu siihen hyökkäysketjuun, jota suurten imperialististen maiden taholta punotaan Neuvostoliittoa vastaan.

TALOUSPULAN VAIKUTUKSET SUOMEN FASISTIKOMENTOON

Talouspula Suomessa on jatkuvasti kärjistynyt. Tuotanto on supistunut kaikilla aloilla, lukuunottamatta sotatarve- sekä paperi- ja selluloosateollisuutta. Kotimaankauppa on suuresti laskenut. Suomen ulkomaankaupan vientivoittoisuus on saavutettu vain kulutustarvikkeiden ja koneiden tuonnin suunnattomalla supistamisella sekä ulkomaille tehdyn polkumyynnin lisäämisen ja kotimaisen kulutuksen äärimmäisen supistamisen kautta. Suomen kapitalismi on koettanut riistovoittojaan säilyttää häikäilemättömän riisto- ja ryöstöpolitiikan kautta. Työväen palkat on laskettu fasistisen väkivallan turvin, sosialifasistien suosiollisella avustuksella alle nälkärajan. Vero-, tulli- ja hintakiskonnalla ovat suurkapitalistiset yhtymät siirtäneet pulan seurauk-

set työtätekevien harteille. Valtio on tehnyt suoranaisia lahjoituksia suurriistäjien tukemiseksi. Korkealla pysytetyt teollisuustuotteiden hinnat rasittavat ankarasti talonpoikaistaloutta, jonka tuotteiden hinnat on poljettu alas. Seurauksena tästä onkin agraaripulan äärimmäinen kärjistyminen, jonka selvimpänä ilmauksena esiintyy maatalouden ääretön velkautuminen, pakkohuutokaupat jne. Siten finanssiporhojen ryöstöpolitiikka vain yhä kärjistää kapitalismin pulaa, valtion ja kuntain talous rappeutuu ja kapitalismin sisäiset ja ulkoiset vastakohdat kärjistyvät edelleen.

Fasistisen diktatuurikomennon sisällä, fasistien omassa leirissä on kärjistyneet eri fasistipiirien keskinäiset ristiriidat, ilmeten hyvinkin kärkevinä, kuten Mäntsälän juttu osoittaa. SKP oli jo edellisen vuoden konferenssissaan ottanut huomioon tämän. Samaten puolue aivan oikein käytännössä määritteli kantansa fasistien keskeisiin riitoihin. Nyt täysistunto tarkasteli, mitä uutta oli tilanteeseen tullut, ja osoitti, mitä heikkouksia puolueella oli ollut fasistien sisäisten riitain hyväksikäyttämisessä työtätekevien itsenäisen joukkoliikkeen kehittämiseksi. Täysi-istunto osoitti, että fasistikomennon sisäinen rakoilu johtuu eri porvariryhmien kamppailusta pulan seurausten tuottamien tappioiden kantamisesta ja siitä, mitkä piirit onnistuvat parhaiten säilyttämään riistovoittonsa työtätekevien ja myös heikompien omistavien piirien kustannuksella. Erikoisen selvänä ilmenee ristiriita maatalousporvariston (erikoisesti suurtalollisten) vaatimusten ja suurkapitalististen pankki- ja teollisuuspiirien etujen välillä. Teollisuustuotteiden ja maataloustuotteiden hintain välinen ero, pankeille olevat velat ja niiden kiskurikorot saattavat nämä piirit ristiriitaan pankki- ja teollisuuskapitalismin kanssa, saaden tämä ristiriita toisinaan hyvinkin kärkevän luonteen. Osaksi on fasistikomento tyydyttänyt näiden piirien vaatimuksia, sikäli kuin ne eivät ole suuremmassa määrässä olleet ristiriidassa finanssikapitaalin etujen kanssa ja kohdistuneet työläisten ja maaseudun vähäväkisten kannettavaksi (viljatullit, viljansekoituspakko, vientipalkkiot jne), mutta kaikki yrityksetkin käydä pankkien finanssiherruuteen käsiksi on lyöty armotta takaisin.

Toiseksi on syntynyt porvariston keskuudessa ristiriitaa kysymyksestä: onko Suomessa porvarillisen luokkavallan lujittamiseksi hyödyllistä tai vahigollista yhä enemmän rajoittaa parlamenttarismia ja äänioikeutta ja luopua vanhasta laillisuudesta.

Mäntsälän jutun yhteydessä kehittyivät porvariston sisäiset ristiriidat avoimeen yhteentörmäyksen vaaraan, mutta kuitenkin päättyi tuo suureksi paisutettu juttu mätään kompromissiin, jossa ei mitään ratkaisua tullut fasistisen rintaman sisäisiin ristiriitoihin. Rakoilu fasistisen rintaman sisällä jatkuu edelleen.

SKP:n KK:n täysistunto, kun se luonnehti fasistien keskeisen taistelun luonteen, tehosti, että puolueen on osattava käyttää tätä taistelua hyväkseen, paljastaakseen fasistikomennon luonteen, nostaakseen laajat työtätekevät joukot taisteluun fasistikomentoa vastaan. Samalla osoitettiin virheellisiksi ja opportunistisiksi sellaiset katsantokannat ja käsitykset, että fasistikomento voisi kaatua näihin sisäisin ristiriitoihinsa, joten joukkotaistelun kehittäminen ei olisikaan niin tärkeää. Porvarillinen luokkavalta kukistuu vain työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston yhteisen taistelun kautta. Porvariston leirin sisäisten ristiriitojen synnyttämää kuohuntaa on käytettävä joukkojen laajojen liikehtimisten aikaansaamiseksi. Myöskin on

jyrkästi torjuttava kaikki harhaluulot siitä, että jokin porvariston sivusta ajaisi jotakin «vapaamielisempää» suuntaa suhteessa vallankumoukselliseen työväestöön. Fasistileiri kokoomuslapualaisista sosialifasisteihin asti on yhtenä tiukkana muurina vallankumouksellista työväkeä ja hädän alla liikehtivää työtätekevää talonpoikaistoa vastaan. Sen osoittaa viimeksi näiden piirien suhde Nivalan talonpoikain liikehtimiseen.

Suomen taloudellista tilaa koskevaa aineistoa on julkaistu Kommunistin n:ssa 11—12.

TYÖVÄENLUOKAN ASEMA JA SOSIALIFASISTIT

Työttömyys on vuoden aikana kasvanut ainakin kaksinkertaiseksi. Suuri osa työläisistä tekee vajaita viikkoja. Työpalkat on painettu niin alas, että työssäolevienkin on pakko turvautua kuntain apuun. Hätäaputyöt on tehty täydelliseksi pakkotyöksi. Työväensuojeluslain säädännön rippeetkin aiotaan ryöstää. Kulttuurimenot on ryöstetty miltei olemattomiin samanaikaisesti kuin sotavarusteluihin lisätään varoja.

Sosialifasistit ovat aktiivisesti tukeneet suurporvariston rosvohyökkäystä: 1) He saarnaavat alistumisen välttämättömyyttä. 2) Taistelujen syntyessä he saboteeraavat taistelua ja tyrkyttävät työläisille kapitalistien sanelemia rauhanehtoja. 3) Työttömille uskottelevat he ajavansa kyllä näiden asiaa, kun vain nämä pysyvät rauhallisina. 4) Sanoissa he tuomitsevat koko kapitalistisen järjestelmän, mutta kun työläiset sitä vastaan käyvät käytännölliseen taisteluun, he usuttavat poliiseja kommunistien kimppuun. 5) He uskottelevat, että lapualaisfasistit uhkaavat «kansanvaltaa» ja kutsuvat työläisiä puolustamaan sianpään fasistidiktatuuria, koettaa peittää sen tosiasian, että Suomessa vallitsee fasistinen diktatuuri ja että kaikki sen takana olevat puolueet heistä itsestään alkaen ovat fasistisoituneet. Tätä sosialifasistien kurjaa peliä ei ole saatu vielä laajoille työtätekeville joukoille riittävästi paljastetuksi. SKP:n edessä on tämän tehtävän konkreettinen suoritus.

Tältä tilannearvion pohjalta täysiistunto tarkasteli SKP:n nykyistä tilaa, sen taistelukykyä, asettaen erikoisesti huomion puolueen valmistautumiseen edessäoleviin suuriin luokkataisteluyhteenottoihin ja edessä olevaan sotatilanteeseen.

PUOLUEEN TILA JA TAISTELU OIKEISTO- JA «VASEMMISTO»-OPPORTUNISMIA VASTAAN

Kun edellisenä vuonna pidetyssä puoluekonferenssissa vielä todettiin puolueen olevan kriisissä, vaikka se oli oikaissut poliittisen linjansa, niin nyt täysi-istunto jo saattoi todeta, että:

> "Puolueen poliittinen linja on ollut oikea ja on puolue selviytynyt siitä kriisistään, johon se fasistimullistuksessa joutui."

Tämä on saattanut tapahtua vain siten, että puolue on sitkeällä työllä ja säälimättömällä itsekritiikillä korjannut virheitänsä ja taistellut kaikkia opportunistisia antautumis- ja odotusmielialoja vastaan.

Kokonaan virheellisiä ovat sellaiset oikeisto-opportunistiset väitteet, että joukkoliikkeiden kehittämiselle ei ole mitään mahdollisuuksia nykyisissä fasistidiktatuurin oloissa, että muka työläisjoukot eivät tahdo eivätkä voi taistella. Näitä käsityksiä vastaan on puolue menestyksellä taistellut ja käytännössä osottanut niiden paikkansa pitämättömyyden.

Sellaiset liikehtimiset kuin Kemin ympäristön sahain työläisten joukkokamppailu, Turun useat joukkoluontoiset mielenosoitukset, joista vappukamppailu kehittyi varsin aktiivi-

seen muotoon, Ykspihlajan työläisten esiintymiset vappuna ja kansainvälisenä nuorisopäivänä, lakkoliikkeet, joita työväki on käynyt eri puolilla maata puolueen ja eräissä tapauksissa punaisten ammatillisten järjestöjen johdolla sekä erinäiset talonpoikain itsenäiset liikehtimiset ym. taisteluesiintymiset osoittavat, että työväenjoukoissa tapahtuu radikalisoitumista ja *puolueen ohjaamana ja johtamana ne käyvät taisteluun.*

Kun oikeistolaiset opportunistit kieltävät joukkojen radikalisoitumisen mahdollisuuden, niin samaan aikaan ilmenee sellaisia «vasemmistolaisia» ajatuksia, joiden mukaan joukot ovat jo itsestään valmiita vallankumoukselliseen taisteluun. Näiden ajatusten esittäjät selittävät, että kaikki työväen viimeaikaiset liikehtimiset, tai ainakin suurin osa niistä, ovat vain joukkojen vaistovaraisen vallankumouksellisuuden ja taistelutahdon tuotetta, ja näin he joutuvat aliarvioimaan puolueen osuuden työväenluokan taistelujärjestönä ja johtajana, *ottamatta huomioon sitä, että alistumis- ja odotusmielialat ovat saaneet varsin syvän jalansijan myöskin eräissä työväenkerroksissa ja että niiden voittaminen on mahdollista vain puolueen sitkeällä työllä ja taistelulla näitä mielialoja vastaan.* Täten he kumartavat joukkojen vaistovaraisuudelle ja sen sijaan, että tekisivät vakavaa työtä joukkojen vallankumouksellisuuden kohottamiseksi, he kuittaavat todellisen bolshevistisen joukkotyön jyrkkäsanaisilla fraaseilla. (Tov. Hanna Malmin kirjoitukset *Vapaudessa*, joissa hän puhuu «elämisen säilyttämisen vaistosta», ym. jotka täysi-istunto osoitti virheellisiksi.)

Täysi-istunto korosti, että puolueella on edelleenkin päävaarana oikeisto-opportunismi. Sitä vastaan on puolue käynyt säälimätöntä taistelua ja tämän taistelun kautta on puolue keskuudestaan osittain murtanut sen jäsenten puutumisen, johon se legaalisuuteen maatumisen johdosta fasistikumouksen yhteydessä tapahtuneessa antautumisessa joutui.

Puolue ei ole vielä mallikelpoisessa kunnossa, sillä on vielä heikkouksia ja puutteita. SKP, kun se täysi-istunnossaan osoitti, että joukkotaistelujen järjestämisen alalla on astuttu eteenpäin, kun se totesi puolueen organisatoorisen kasvun ja että sillä kasvulla on ollut viimeaikoina oikea suunta, kun se lausui, että puolueen poliittinen linja on ollut oikea ja että puolue on vakavissaan pyrkinyt saamaan käänteen työssä aikaan ja voittanut sisäisen kriisinsä, kun se merkitsi saavutuksia joukkolehdistön luomisessa ja edistystä joukkojärjestöjen työssä sekä vähäisiä saavutuksia työssä talonpoikaiston keskuudessa, ei suinkaan ummistanut silmiään puoluetyössä olevilta suurilta epäkohdilta, puutteilta, vaan asetti ne päättävästi ankaran bolshevistisen kritiikin alaiseksi.

PUOLUETYÖSSÄ OLEVIEN HEIKKOUKSIEN POISTAMINEN JA PUOLUEEN TEHTÄVÄT

Puolueen työssä on yleensä parannusta ja eräillä seuduilla, kuten Turussa, Oulussa, Kemissä on huomattavaakin edistystä tapahtunut; Perä-Pohjolassa on puolueellamme työväenliikkeessä hegemonia (yliote). Mutta useimmissa strategisesti tärkeissä piireissä, kuten Uudenmaan ja Viipurin, ei ole saavutettu vielä sanottavia tuloksia joukkotyössä. Kontrollitehtäväin suorittamisen yhteydessä on puoluekoneisto lujittunut ja työpaikkatoiminnassa saatu eräitä tuloksia. Työpaikkasolut eivät ole lisääntyneet siinä määrin kuin aluesolut ja muutenkaan ei

työpaikkatoiminnan alalla ole vielä saatu käännettä aikaan kuin joissakin paikoissa Perä-Pohjolassa. Puolueessa on olemassa myös oppositiotoiminnan järjestämisen aliarviointia ja laiminlyöntiä sosdem. ammatillisissa järjestöissä. Rohkeasti on vedetty esiin uusia kaadereita, mutta johtavissa elimissä jäsenten vaihtuvaisuus on ollut suurena haittana Puolueen jäsenmäärä on huomattavasti kasvanut. Nykyisestä jäsenistöstä on noin 80 % liittynyt fasistimullistuksen jälkeen, jonka vuoksi poliittinen taso jäsenistössä on vielä heikko. Salainen lehdistö on kuluneena aikanakin edelleenkin laajentunut ja voimistunut.

SKP:n KK:n täysi-istunto paljastettuaan edellämainitut puutteet ja heikkoudet työssään, asetti niiden poistamisen kiinteästi puolueen tehtäväksi. Että puolue voisi todenteolla ja menestyksellä edistää ja joudut- taa työväen joukkotaistelun nousua ja oikein ohjata joukkoja osataistelujen tiellä yhä korkeampiin vallankumouksellisiin taistelumuotoihin, on puolueessa kiinnitettävä huomio ennen kaikkea joukkotyön parantamiseen.

Erikoisesti painosti täysi-istunto oikean yhteisrintamataktiikan soveltamista. Täysi-istunnon päätöksessä sanotaan tästä m.m.:

"On saatava aikaan kaikkien puoluejäsenten jokapäiväinen **yhteys** sosialidemokraattisten ja puolueettomien työläisten kanssa, opittava tuntemaan työolot ja palkkasuhteet työpaikoittain, seurusteltava näiden työläisten kanssa, kyseltävä heidän mielialojaan ja ajatuksiaan, heidän vaikeuksiaan ja ristiriitojaan, mitä on sattunut työnantajain, työnjohtajain, viranomaisten, verokarhun, poliisin, talonomistajain y.m. kanssa. Selitettävä asiat heille yksinkertaisesti, **todistettava** sitovasti sosdem. johtajain väitteet vääriksi sekä sosdem. työläisten epäilykset meidän ehdotustemme suhteen aiheettomiksi, koettaen aina saada heidät **vakuutetuksi** meidän ajamastamme asiasta.

Ylimalkaisuus ja kaavamaisuus, jota on vielä paljon agitatiossa, lehtien kirjoituksissa, puolueen tunnuksissa ja koko sen joukkotyössä, on saatava poistetuksi. Kaikkia joukkoesiintymisiä ja mielenosoituksia valmistettaessa on otettava lähtökohdaksi joukkoja sillä kerralla eniten kuohuttavat tuoreet tapaukset, olipa sitten kysymys vain paikkakunnan tapauksista tai koko maata käsittävistä ja sen mukaisesti harkittava joukoille esitettävät ehdotukset ja tunnukset. Silloin joukot tuntevat nämä konkreettiset tunnukset omikseen ja ne ovat omiaan mobilisoimaan liikkeelle todella laajoja joukkoja".

Työpaikkakokouksien järjestämisessä on muutamilla paikoilla saatu hyviä kokemuksia, joista on otettava oppia. On lähdettävä lähellä työläisiä olevista tapauksista. Myöskin kiinnitti täysi-istunto vakavan huomion konspiration oikeaan soveltamiseen ja taisteluun provokatiota vastaan. Osata yhdistää oikein julkinen ja salainen työ, saada kaikelle toiminnalle joukkopohja pannen pääpainon työhön suurien sosialidemokraattisten ja puolueettomain joukkojen mukaanvetämiseen, siinä puolueelle mitä tärkein tehtävä.

Työ sosdem. ammatillisissa järjestöissä on saatava käyntiin kaikissa niissä järjestöissä, jotka ovat vähänkin joukkojärjestöjä. On ajettava niissä oikeaa vallankumouksellista politiikkaa, nostaen työläisiä luokkataisteluun, paljastaen sosdem. pomojen hommia, järjestäen niihin oppositioryhmiä.

Kaikissa työväen taisteluissa, kuten lakoissa, työttömäin liikehtimisissä, mielenosoituksissa, kokouksissa y.m. on osattava käyttää työläisdemokratian kaikkia muotoja varoen tarkasti sitä, ettei eroiteta vallankumouksellista vähemmistöä vielä kypsymättömästä enemmistöstä, vaan vedetään se mukaan siihen taisteluun, jonka se pitää tällä kertaa mahdollisena, ja taistelun kestäessä sitkeällä työllä, rohkealla ja päättävällä toiminnalla saavutetaan joukkojen luottamus, paljastaen samalla

sosialifasistiset johtajat, kehittäen taistelua yhä korkeammalle asteelle.

Pienviljelijäväestön ja maatyöväen keskuudessa on puolueen työssä nyt saatava todellinen käänne käytännössä aikaan, niin että vallankumouksellinen työväki kaikella tavalla auttaa ja tukee maatyöläisiä ja pienviljelijöitä nousemaan itsenäiseen taisteluliikkeeseen ja lujittaa taisteluliiton heidän kanssaan. Tästä asiasta täysi-istunto teki yksityiskohtaisen päätöslauselman, jossa määriteltiin tehtävän työn luonne ja metoodit.

Puolueen joukkotyön tehostamiseksi antoi täysi-istunto yksityiskohtaiset ohjeet ammatillisesta työstä. Alullesaatua punaisen ammatillisen liikkeen rakennustyötä on jatkettava entistä suuremmalla tarmolla, pyrkien kehittämään joukkotaistelua työväestölle tärkeiden osavaatimusten puolesta ja tässä taistelussa paljastamalla sosialifasistiset johtajat työväenluokan asian pettäjiksi, luomaan työtätekevien yhteisrintama pääoman kuristustoimenpiteitä vastaan. Oikea bolshevistinen työ joukkojen keskuudessa, yhteisrintamataktiikan soveltaminen alhaaltakäsin, proletaarisen demokratian kaikkien muotojen hyväksikäyttö takaavat puolueelle hegemonian vastaisissa työväen käymissä taisteluissa.

Täysi-istunto käsitteli myös yksityiskohtaisesti sodanvaarakysymyksen antaen puolueelle kiinteät tehtävät vallankumouksellisen taistelun kehittämisessä imperialistisodan vaaraa vastaan.

Taistelussa puolueen ideologisen selvyyden ja teoreettisen tason kohottamiseksi täysi-istunto merkitsi suuria heikkouksia ja laiminlyöntejä puolueen työssä. Yksityiskohtaisessa päätöslauselmassa kokous viitoitti ne suuntaviivat, joita seuraten tämä tärkeä työ on saatava puolueessa käyntiin. (Päätöslauselma tullaan selostamaan Kommunistissa).

TYÖN KESKITYS

Yksityiskohtaisesti tehtäviä asettaessaan puolueelle täysi-istunto merkitsi aluksi, että edellisen konferenssin asettamat tehtävät ovat yhä voimassa. Niitä on edelleen tehtävä tunnetuksi ja taidolla niiden toteuttamista jatkettava. Saadakseen mahdollisimman nopeasti tuloksia tässä työssä ja vahvistetuksi kommunistien asemia on toteutettava keskitystä työaloittain ja poliittisesti.

Poliittisesti on keskitettävä voimat taisteluun suurporvariston fasistisen politiikan tärkeimpiä välittömiä sortotoimenpiteitä vastaan seuraavilla aloilla:

1) pääoman taloudellisia kuritus- ja ryöstötoimenpiteitä vastaan:

2) fasistidiktatuurin poliittista luokkasortoa ja vainoa vastaan;

3) fasistidiktatuurin sotapolitiikkaa, varusteluja, kansalliskiihkoa ja neuvostovastaista yllytystä y.m. vastaan, tehden tunnetuksi Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön saavutuksia.

Keskitystä on noudatettava myöskin työaloittain. Tässä täysi-istunto painostaa erittäin työn merkitystä suurilla ja tärkeillä työmailla. Yksityiskohtaisesti neuvotaan täysi-istunnon päätöksissä, miten työ on keskitettävä työaloittain (sosdem. joukkojen keskuudessa, sosdem. järjestöissä, ammatillisessa liikkeessä, työssä nuorison ja naisten keskuudessa, armeijassa, maaseudulla, ruotsalaisten keskuudessa jne).

PUOLUEEN ON OLTAVA VALMIINA

Täysi-istunnon poliittinen päätöslauselma päättyy seuraavasti:

"Koko puolueen on oltava valmiina sekä luokkavihollisen äkillisten päällekarkausten että porvarien sisäisten ristiriitojen ja selkkausten ja purkausten varalta, jotka tarjoavat meille otollisen tilaisuuden nostattaa työtätekeviä joukkoja itsenäisiin taisteluesiintymisiin kuin myös muutenkin äkkiänouseviin näiden joukkojen taisteluliikkeisiin. Siis antamatta tapausten yllättää itseään, on puolueen oltava aina valmiina muuttamaan menettelytapoja yhä vallankumouksellisemmiksi. SKP:n lähimpänä päätehtävänä on juuri työtätekevien joukkojen taisteluvalmiuden kohottaminen ja ohjaaminen, aktivisoiminen, vallankumouksellistaminen nykyhetken oloja vastaavissa taistelu- ja liikehtimismuodoissa, pitäen silmällä luokkavihollisen voittamista niissä ratkaisevissa vallankumoustaisteluissa, jotka nyt lähestyvät. Työtätekevien, riistettyjen joukkojen elävään tietoisuuteen on saatettava, että pelastus on omassa joukkovoimassa, kun pidetään ohjeena varma päätös: kova kovaa vastaan! ja lujitetaan sorrettujen **yhteisrintama** porvaristoa vastaan. Puolueen **päätunnuksena** olkoon: **työväen ja talonpoikain tasavalta,** jonka puolesta taistellessa on kaikkialla selvitettävä, että se merkitsee samaa kuin **Neuvosto-Suomi!**

Näin ollen on puolueen taistelussa edessäolevana aikana vedettävä etualalle seuraavanlaisia tunnuksia:

Työväenluokan ja pienviljelijäin yhteisrintama voimakkaaksi!

Kansan työtätekevän enemmistön itsepuolustus mahtavalla joukkovoimalla!

Vapaaksi rahavallan ja virkavallan kynsistä!

Suomessa on luotava työväen ja talonpoikain tasavalta!"

SKP taistelee sitkeästi työväenluokan nostattamiseksi fasistidiktatuuria vastaan. Voitettuaan sisäisen kriisinsä se on entistä työkykyisempi ja taistelukuntoisempi. Mutta sen edessä onkin jättiläismäiset tehtävät. Koko puolueen voima on jännitettävä ratkaisevan käänteen aikaansaamiseksi puolueen työn kaikilla aloilla. Täysi-istunnon antamilla ohjeilla puolueen toimintaa varten on suuri merkitys tässä työssä.

Edessä on vakavien luokkayhteenottojen, sotien ja vallankumousten kausi. Sen vuoksi on puolueen kyettävä nostamaan ja järjestämään työväen vallankumouksellinen joukkoliike taistelussa kaikkien riistettyjen ja sorrettujen elinehtojen puolesta, kehittäen tätä taistelua kapitalismin ja fasismin kukistamiseksi.

LENIN

Kirje tovereille

Leninin allaoleva artikkeli, KIRJE TOVEREILLE, on eräänä osotuksena hänen johtajaneroudestaan. Kirjoitus vakuuttavuudellaan, selvyydellään ja suoruudellaan riisuu Lokakuun vallanoton vastustajain ja jarruttajain Kamenjevin ja Sinovjevin väitteiltä kaiken pohjan ja perustan ja on tilanneyhteenvetona mitä opettavin tänäkin päivänä. Osata kullakin hetkellä tehdä tilanteen kehityksestä oikeat johtopäätökset ja toimia sen vaatimalla tavalla hetkeäkään hukkaamatta, siinä Leninin suuri taito, joka ilmeni Lokakuuta valmistettaessa, vallanottoon lähdettäessä ja niin monta muuta kertaa sitä ennen ja sen jälkeen. Historiallisena asiakirjana on tällä Kirjeellä mitä ensiluokkaisin merkitys niiden tapausten yhteenvetona, jotka kulkivat, kuten Lenin itse sanoi, "uskottomalla nopeudella".

TOVERIT! Aika, jota elämme on niin kriitillinen, tapahtumat kulkevat sellaisella uskomattomalla nopeudella, että sanomalehtimies, joka on kohtalon tahdosta joutunut jonkinverran sivuun historian pääuomasta, on vaarassa vakituisesti myöhästyä tai joutua asioista tietämättömäksi, varsinkin jos hänen kirjoituksensa joutuvat myöhästyneinä julkisuuteen. Tuntien tämän täydellisesti, minun on kuitenkin pakko kääntyä bolshevikkien puoleen tällä kirjeellä, vieläpä silläkin uhalla,

että se ei lainkaan ilmesty lehdistöön, sillä horjuminen, jota vastaan minä katson velvollisuudekseni nousta kaikella päättäväisyydellä, on kuulumaton ja voi se vaikuttaa tuhoisasti puolueeseen, proletariaatin kansainväliseen liikkeeseen, vallankumoukseen. Ja mitä tulee myöhästymisvaaraan, niin sen ehkäisemiseksi minä tulen osoittamaan, mitä tietoja ja miltä päivältä minulla on käytettävänä.

Minun onnistui vasta maanantaina, lokakuun 16 päivän aamulla, nähdä toveri, joka oli aattona osallistunut erittäin tärkeään bolshevistiseen kokoukseen Pietarissa ja perusteellisesti selosti minulle keskustelua[1]).

Käsiteltiin sitä samaa kysymystä kapinasta, jota kaikkien suuntien sunnuntain lehdetkin käsittelevät. Kokouksessa oli edustettuna vaikutusvaltaisin aines bolshevistisen työn kaikilta aloilta pääkaupungissa. Ja mitä mitättömin kokouksen vähemmistö, nimenomaan vain kaksi toveria, ottivat kielteisen suhteen. Perusteet, joilla nämä toverit esiintyivät, ovat siinä määrin heikkoja, nämä perusteet ovat niin hämmästyttäviä hämillään olon, arkuuden ja koko bolshevismin ja vallankumouksellisen proletaarisen internationalismin perusaatteiden vararikon ilmenemistä, että ei ole helppo löytää selitystä näin häpeälliselle horjumiselle. Mutta tosiasia on edessämme, ja koska vallankumouksellisella puolueella ei ole oikeutta sietää horjumista näin vakavassa kysymyksessä, koska tämä toveripari, joka on menettänyt periaatteensa, voi aiheuttaa määrättyä sekaannusta, niin on välttämätöntä paljastaa heidän perusteensa, paljastaa heidän horjumisensa, osoittaa, miten häpeällisiä ne ovat. Olkoot seuraavat rivit yrityksenä toteuttaa tämä tehtävä.

"... Meillä ei ole kansan enemmistöä, ilman tätä ehtoa kapina on toivoton..."

Ihmiset, jotka voivat sanoa tämän, ovat joko totuuden vääristelijöitä tai pedantteja, jotka haluavat hinnalla millä hyvänsä, ottamatta rahtuakaan huomioon vallankumouksen realista tilannetta, saada etukäteen takeet siitä, että bolshevikkien puolue saa kaikkialla maassa tasan puolet äänistä plus yhden äänen. Tällaisia takeita ei historia ole koskaan eikä yhdessäkään vallankumouksessa antanut eikä kykene absoluuttisesti antamaan. Tällaisen vaatimuksen esittäminen on kuulijain pilkkaamista eikä enempää kuin oman *pakonsa* peittämistä todellisuudelta.

Sillä todellisuus osoittaa meille silminnähtävästi, että nimenomaan heinäkuun päivien jälkeen kansa on alkanut nopeasti siirtyä bolshevikkien puolelle. Tämän osoittavat elokuun 20 päivän vaalitkin Pietarissa, jo ennen kornilovilaisuutta, jolloin bolshevististen äänien prosenttimäärä nousi 20 %:sta 33 %:iin kaupungissa ilman esikaupunkeja, ja sen jälkeen piiriduumien vaalit Moskovassa syyskuussa, jolloin bolshevististen äänien prosentti kohosi 11 %:sta 49 1/3 %:iin (eräs moskovalainen toveri, jonka minä näin näinä päivinä, sanoi minulle että tarkka luku oli 51 %). Tämän osoittivat neuvostojen vaalit. Tämä osoitti sen to-

---

[1]) "Erittäin tärkeä bolshevistinen kokous Pietarissa" — KK:n istunto lokakuun 29 (16) p:nä 1917, johon Lenin osallistui. Viittaus toveriin, joka muka teki Leninnille selkoa tästä kokouksesta, ja kokouksen päivämäärän muuttaminen, "aatoksi", s.o. lokakuun 28 (15) päiväksi, on todennäköisesti tehty konspiratiivisuutta silmällä pitäen, sillä Lenin tähän aikaan jäi maanalaiseksi eikä voinut paljastaa Pietarissa oloaan. Sanonta "pari toveria" koskee Sinovjevia ja Kamenjevia, jotka esiintyivät kokouksessa Leniniä vastaan. Kapinan vastustajain vastaväitteiden määrittelyt, joita Lenin käsittelee tässä artikkelissa, ovat todennäköisesti Leninin KK:n istunnossa tekemiä tarkkoja muistiinpanoja Sinovjevin ja Kamenjevin vastaväitteistä.

siasian, että enemmistö talonpoikaisneuvostoja, vastoin "avksentjeviläistä" keskusneuvostoaan, esiintyi *kokoomusta* vastaan. Olla kokoomusta vastaan merkitsee mennä *teossa* bolshevikkien mukana. Edelleen, tiedot rintamalta yhä useammin ja yhä määrätyimmin osottavat, että *sotilasjoukko,* vastoin es-erräläis- ja menshevikkijohtajien, upseerien, edustajain ym, ym katalia valheita ja vainoja siirtyy yhä päättävämmin bolshevikkien puolelle.

Lopuksi, kaikkein suurin kohta nykyisen Venäjän elämässä on *talonpoikaiskapina.* Kas tässä on objektiivinen, ei sanoissa, vaan teoissa osoitettu siirtyminen bolshevikkien puolelle. Sillä miten valehteleekin porvarillinen sanomalehdistö ja sen säälittävät äänitorvet "horjuvien" novozhizniläisten ja kumppanien leiristä, huutaen pogromeista ja anarkiasta, niin tosiasia kuitenkin on edessämme. Talonpoikain liike Tambovin läänissä oli kapina sekä fyysillisessä että poliittisessa mielessä, kapina, joka antoi mainioita poliittisia tuloksia, kuin, ensiksi, myönnytys luovuttaa maata talonpojille. Ei suotta koko pelästynyt es-erräin roskajoukko aina "Dela Naroda'an" asti *huuda* nyt välttämättömyydestä antaa talonpojille maata! Kas tässä on *teossa* osotettu bolshevismin oikeus ja sen menestys. "Opettaa" bonapartelaisia ja heidän lakeijoitaan esiparlamentissa *osoittautui* mahdottomaksi muuten kuin kapinan kautta.

Tämä on fakta. Faktat ovat taipumattomia seikkoja. Ja tällainen faktillinen "peruste" kapinan *puolesta* on voimakkaampi kuin ymmällejoutuneen ja pelästyneen politiikan tuhannet "pessimistiset" verukkeet. Ellei talonpoikaiskapinalla olisi yhteiskunnallis-poliittinen merkitys, eivät es-errälaiset lakeijat esiparlamentista huutaisi välttämättömyydestä antaa maata talonpojille.

Talonpoikaiskapinan toinen mainio poliittinen ja vallankumouksellinen seuraus, joka on jo merkitty "Rabotshij Putjissa", on — viljan kuljetus Tambovin läänin rautatieasemille[1]). Kas tässä teille vielä "peruste", herrat hämilläänolijat, peruste kapinan puolesta ainoana keinona pelastaa maa jo ovelle kolkuttavalta nälältä ja kuulumattomat mittasuhteet omaavalta pulalta. Sillä aikaa kuin es-erräläis-menshevistiset kansan pettäjät murisevat, uhkaavat, kirjoittavat päätöslauselmia, lupaavat ruokkia nälkäänäkeviä Perustavan kokouksen koollekutsumisella, kansa ryhtyy *bolshevistisesti* ratkaisemaan viljakysymystä *kapinalla* tilanherroja, kapitalisteja ja väliostelijoita vastaan.

Tällaisen (ainoan reaalisen) päätöksen mainiot tulokset viljakysymyksen ratkaisussa oli pakotettu tunnustamaan *porvarillinen* lehdistö, vieläpä "Ruskaja Volja'kin", joka julkaisi tiedonannon, että Tambovin läänin rautateiden asemat olivat hukkua viljaan... *Sen jälkeen, kun talonpojat olivat nousseet kapinaan!!*

Ei, epäillä nyt sitä, että kansan enemmistö kulkee ja tulee kulkemaan bolshevikkien mukana, merkitsee häpeällistä horjumista ja *kaikkien* proletaarisen vallankumouksellisuuden periaatteiden poisheittämistä, täydellistä bolshevismista kieltäytymistä.

... "Me emme ole riittävän voimakkaita vallan ottamiseen, ja porvaristo ei ole riittävän voimakas

---

[1]) Otsikolla Viljaa! varustetussa **Rabotshi putj'in** johtavassa kirjoituksessa lokakuun 25 (12) p. 1917 ilmoitettiin: "Ei kukaan muu kuin porvarillinen lehti **Ruskaja volja** tunnusti näinä päivinä, että talonpoikaisliikkeellä Koslovin kihlakunnassa oli sellainen odottamaton tulos, että kaikki kihlakunnan rautatieasemat sananmukaisesti olivat peitetyt viljalla. Nuo vielä ryöstämättömät tilanherrat kiiruhtivat pelastamaan omaisuutensa..."

Perustavan kokouksen hajoittamiseen"...

Tämän perusteen ensimmäinen osa on pelkkää edelläolevan perusteen kertausta. Se ei voita voimassa ja varmentavaisuudessa, jos oma hämillään olo ja porvariston pelko kuvataan pessimismina työläisiin nähden ja optimismina porvaristoon nähden. Jos junkkerit ja kasakat sanovat, että tulevat taistelemaan viimeiseen veripisaraan saakka bolshevikkeja vastaan, niin se ansaitsee täydellisen luottamuksen; mutta jos työläiset ja sotilaat sadoissa kokouksissa lausuvat täydellisen luottamuksen bolshevikeille ja vakuuttavat olevansa valmiit rinnoillaan puolustamaan vallan siirtymistä neuvostoille, niin on "sopivaa" muistaa, että on toinen asia äänestää, ja toinen asia tapella!

Luonnollisesti, jos niin ajatellaan, on kapina "kumottu". Kysytään, vain, missä eroaa tämä omituisesti suurennettu, omituisesti tähdätty "pessimismi" poliittisesta siirtymisestä porvariston puolelle?

Katsokaa tosiasioihin, muistakaa meidän pessimistiemme "unhoittamia" bolshevikkien tuhatkertaisia ilmoituksia. Me olemme tuhansia kertoja sanoneet, että työläisten ja talonpoikain edustajain neuvostot ovat — voima, että ne ovat vallankumouksen etujoukko, että ne *voivat* ottaa vallan. Me olemme tuhansia kertoja syyttäneet menshevikkejä ja es-erriä siitä, että laskettelevat tyhjiä korulauseita "demokratian täysivaltaisiin elimiin" nähden ja samalla *pelkäävät* ottaa vallan neuvostojen käsiin. Ja mitä todisti kornilovilaisuus? Se todisti, että neuvostot muodostavat todellisen voiman.

Ja sen jälkeen, kun tämän on näyttänyt todeksi kokemus, tosiasiat, me heitämme pois bolshevismin, kieltäydymme itsestämme ja sanomme: me emme ole riittävän voimakkaita (vaikka meillä on bolshevismin puolella molemmat pääkaupungit)!!! No, eikö tämä ole häpeällistä horjumista? Itse asiassahan meidän "pessimistimme" heittävät pois tunnuksen "kaikki valta neuvostoille", *peläten* tunnustaa sitä.

Miten voidaan todistaa, että porvaristo ei ole kyllin voimakas hajoittamaan Perustavan kokouksen?

Jos porvaristolla *ei ole voimia* neuvostojen kukistamiseen, niin *merkitsee se,* että se on kyllin voimakas hajoittamaan Perustavan kokouksen, sillä enempää ei kukaan tule häiritsemään. Uskoa Kerenskin ja kumppanien vakuutteluihin, uskoa lakeijamaisen esiparlamentin päätöksiin — tokkohan tämä on proletaarisen puolueen jäsenen ja vallankumousmiehen arvon mukaista?

Porvaristolla ei ole vain voimia Perustavan kokouksen hajoittamiseksi, jos nykyistä hallitusta ei tulla kaatamaan, vaan se voi *välillisestikin* saavuttaa tämän päämäärän, luovuttaen Pietarin saksalaisille, avaten rintaman, voimistuttaen sulkuja, saboteeraten viljan kuljetusta. Tosiasiat ovat osoittaneet todeksi, että porvaristo on tämän jo osittain tehnyt. Se merkitsee, että sillä on voimia tehdä se *kokonaisuudessaankin,* jos työläiset ja sotilaat eivät kukista sitä.

..."Neuvostojen tulee olla revolverina, joka on asetettu hallituksen ohimolle, asettaen vaatimuksen Perustavan kokouksen koollekutsumisesta ja kieltäytymisestä kornilovilaisista yrityksistä..."

Näin pitkälle on päässyt puheissaan toinen noista kahdesta surullisesta pessimististä!

Piti puhella näin pitkälle, sillä kieltäytyminen kapinasta *on* kieltäytymistä tunnuksesta "kaikki valta neuvostoille".

Luonnollisesti, tunnus — ei ole mikään "pyhyys", siitä ei ole puhe. Mutta miksi *kukaan* ei nostanut ky-

symystä tämän tunnuksen muuttamisesta (kuten minä nostin tämän kysymyksen heinäkuun päivien jälkeen)? Miksi *pelätään* sanoa sitä suoraan, vaikka syyskuusta asti puolueessa käsitellään kysymystä kapinasta, joka tästä lähtien on *välttämätön* tunnuksen "kaikki valta neuvostoille" toteuttamiseksi?

Tässä eivät surulliset pessimistimme voi koskaan päästä pälkähästä. Kapinasta kieltäytyminen on kieltäytymistä vallan siirtämisestä neuvostoille ja kaiken toivon ja luottamuksen "siirtämistä" hyvään porvaristoon, joka "on luvannut" kutsua koolle Perustavan kokouksen.

Onko todellakin vaikea käsittää, että *vallan ollessa* neuvostoilla Perustava kokous on *turvattu* ja sen menestyksellisyys on turvattu? Tämän ovat bolshevikit sanoneet tuhannen kertaa. *Kukaan* ei ole kertaakaan koettanut sitä kumota. Tällaisen "kombineeratun tyypin" ovat kaikki tunnustaneet, mutta kuljettaa nyt sanasen "kombineeratu tyyppi" suojassa *kieltäytyminen* vallan luovuttamisesta neuvostoille, kuljettaa *salaisesti, peläten* julkisesti kieltäytyä meidän tunnuksestamme, — mitä tämä on? Voidaanko löytää tämän kuvaamiseksi parlamentaarisia sanontoja?

Meidän pessimistillemme vastattiin taitavasti: "revolveri ilman kuulaa?" Jos niin, niin tässä on suora siirtyminen Liberdanien puolelle, jotka ovat tuhat kertaa julistaneet neuvostot "revolveriksi" ja tuhansia kertoja pettäneet kansaa, sillä neuvostot *heidän vallassa ollessaan* ovat osoittautuneet nollaksi.

Ja jos revolverissa on "kuula", niin se jo onkin *teknillistä* kapinan valmistelua, sillä kuula on hankittava, revolveri on ladattava, mutta kuulatkin yksin käyvät vähänpuoleiseksi.

Joko siirtyminen Liberdanien puolelle ja *avoin* kieltäytyminen tunnuksesta "kaikki valta neuvostoille", tahi kapina. Keskitietä ei ole.

..."Porvaristo ei voi luovuttaa Pietaria saksalaisille, vaikka Rodzjanko sitä tahtookin, sillä eiväthän taistele porvarit, vaan meidän sankarilliset matruusimme"...

Tästä perustelusta ilmenee jälleen se "optimismi" porvaristosta, jota pessimistit sallimuksellisesti esittävät jokaisella askeleella vallankumouksellisten voimien osaan ja proletariaatin kykeneväisyyteen nähden.

Taistelevat sankarilliset matruusit, *mutta* tämä ei estänyt *kahden* amiraalin kätkeytymästä Saarenmaan valtauksen edellä!!

Tämä on fakta. Faktat ovat itsepäisiä asioita. Faktat todistavat, että amiraalit *kykenevät* pettämään yhtä hyvin kuin Kornilov. Ja että päämajaa ei ole uudistettu, että komentajisto on kornilovilainen, se on kiistämätön fakta.

Jos kornilovilaiset (Kerenski etunenässä, sillä hän myöskin on kornilovilainen) *haluavat* luovuttaa Pietarin, he voivat tehdä sen kahdella ja jopa "kolmellakin tavalla".

Ensiksikin, he voivat kornilovilaisen komentajiston petoksen avulla avata pohjoisen maarintaman.

Toiseksi, he voivat "sopia" koko Saksan laivaston vapaasta toiminnasta, joka on *voimakkaampi* meidän laivastoamme, sopia sekä saksalaisten että englantilaisten imperialistien kanssa. Tämän lisäksi "piiloittautuneet" amiraalit ovat voineet antaa saksalaisille *suunnitelmatkin.*

Kolmanneksi, työnsulkujen ja viljan kuljetuksen sabotaasin avulla he voivat saattaa meidän sotajoukkomme *täydelliseen* epätoivoon ja voimattomuuteen.

Yhtäkään näistä kolmesta tiestä ei voida kieltää. Faktat ovat osoittaneet, että Venäjän porvariston ja kasakkain puolue on jo koputellut

näitä kolmea ovea, koettanut avata ne.

Siis? Siis meillä ei ole oikeutta odottaa siksi kunnes porvaristo on tukahduttanut vallankumouksen. Että rodzjankolainen "haluaminen" ei ole tyhjänpäiväinen asia, sen on kokemus meille osoittanut. Rodzjankon puolella on *pääoma*. Se on kiistämätöntä. Pääoma on voimaa niin kauan kuin proletariaatti ei ole vallannut valtaa. Rodzjanko on ajanut pääoman politiikkaa uskolla ja oikeudella *vuosikymmeniä*.

Näin ollen siis? Näin ollen siis horjua kapinaa koskevassa kysymyksessä, ainoana vallankumouksen pelastuskeinona, merkitsee putoamista siihen puolittain liberdanovilaiseen, es-erräläis-menshevistiseen pelokkaaseen luottavaisuuteen porvaristoon puolittain "musikkamaiseen" itsetiedottomaan luottavaisuuteen, jota vastaan ennen kaikkea bolshevikit ovat taistelleet.

On joko asetettava tarpeettomat kädet tyhjälle rinnalle ja odotettava, vannoen "uskoa" Perustavaan kokoukseen, siksi kunnes Rodzjanko ja kumppanit luovuttavat Pietarin ja tukahduttavat vallankumouksen, tahi on noustava kapinaan. Keskitietä ei ole.

Perustavan kokouksen koollekutsuminenkaan, erikseen otettuna, ei tässä mitään muuta, sillä millään "perustamisella", millään vaikkapa yliesivaltaisen kokouksen äänestyksillä et selviydy nälästä, et selviydy Wilhelmistä. Ja Perustavan kokouksen koollekutsuminen ja sen *menestys* riippuu vallan siirtymisestä neuvostoille, tämän vanhan bolshevistisen totuuden vahvistaa todellisuus yhä havainnollisemmin ja yhä *säälimättömämmin*.

... "Me voimistumme joka päivä, me voimme mennä voimakkaaseen oppositioon Perustavassa kokouksessa, mitä varten meidän on asetettava kaikki kortille"...

Tämä peruste on poroporvarin, joka "laski", että Perustava kokous kutsutaan koolle ja luottavaisesti rauhoittuu kaikkein laillisimmalle, lojaalisimmalle, perustuslailliselle tielle.

Vahinko vain, että kysymystä nälästä enempää kuin Pietarin luovutuskysymystäkään ei voida ratkaista Peustavan kokouksen *odottamisella*. Tämän "pikkuasian" unohtavat naiivit tai hämilleen joutuneet, tai itsensä pelästyttää antaneet henkilöt.

Nälkä ei odota. Talonpoikaiskapina ei odottanut. Sota ei odota. Piiloutuneet amiraalit eivät odottaneet.

Vai siitäkö, että me, bolshevikit, *julistamme* uskoa Perustavaan kokoukseen, siitäkö nälkä suostuu odottamaan? Suostuvatko piiloutuneet amiraalit odottamaan? Suostuvatko Maklakovit ja Rodzjankot lopettamaan työnsulut, viljan kuljetuksen saboteerauksen, salaiset sopimukset englantilaisten ja saksalaisten imperialistien kanssa?

Näinhän menevät asiat "perustuslaillisten kuvittelujen" ja parlamentaarisen heikkopäisyyden sankareilla. Elävä elämä häviää, jää jälelle vain *paperi* Perustavan kokouksen koolle kutsumisesta, jälelle jäävät vain vaalit.

Ja sokeat ihmiset ihmettelevät vielä, että nälkäinen kansa ja kenraalien ja amiraalien pettämät sotilaat suhtautuvat kylmäkiskoisesti vaaleihin! Oi sitä viisautta!

... "Jospa kornilovilaiset vielä yrittäisivät, silloin me näyttäisimme! Mutta alkaa itsensä, miksi yrittää onnenkaupalla?..."

Tämä on niin erikoisen varmentavaa ja kerrassaan vallankumouksellista. Historia ei toistu, mutta jos me käännämme sille *selkämme* ja tulemme, ensimmäistä kornilovilaisten esiintymistä katsellen, sanomaan: "kunhan vain kornilovilaiset alkaisivat", jos me tämän teemme, niin miten mainiota vallankumouk-

sellista strategiaa se on! Miten se muistuttaakaan sanontaa "älähän hätäile, ehkenpä selviydytään"! Mutta jos kornilovilaiset eivät alakaan aikanaan! — tottakin, eikö tämä ole voimakas "peruste"? Miten vakava proletaarisen politiikan perustelu tämä on?

Mutta jos toisen kutsunnan kornilovilaiset olisivat jotakin oppineet? Jos he *odottavat* nälkäkapinoita, rintaman murtumista, Pietarin luovutusta, *ollen* siihen asti *alkamatta*? Mitä silloin?

Meitä kehoitetaan rakentamaan proletaarisen puolueen taktiikka sen perustalle, että kornilovilaiset mahdollisesti toistaisivat erään entisiä virheitään!

Unohdamme kaikki, mitä satoja kertoja ovat todistaneet ja *näyttäneet todeksi* bolshevikit, minkä on näyttänyt todeksi meidän vallankumouksemme puolen vuoden historia, ja nimenomaan: että muuta ulospääsyä *ei ole*, objektiivisesti ei ole, ei voi olla, *paitsi* kornilovilaisten diktatuuri tai proletariaatin diktatuuri, me unohdamme tämän, luovumme kaikesta tästä ja tulemme odottamaan! Mitä odottamaan! Odottamaan ihmettä: juuri sitä, että tapausten myrskyinen ja katastrofinen kulku huhtikuun 20 p:stä elokuun 29 p:ään muuttuisi (sodan pitkittymisen ja nälän kasvun vallitessa) rauhalliseksi, tyyneksi, tasaiseksi, lailliseksi Perustavan kokouksen koollekutsumiseksi ja sen mitä laillisinten päätösten toteuttamiseksi. Kas tämä on "marxilaista" taktiikkaa! Odottakaa nälkäiset, Kerenski on luvannut kutsua koolle Perustavan kokouksen!

... "Kansainvälisessä tilanteessa ei erikoisesti ole mitään, joka velvoittaisi meidät esiintymään viipymättä, me pikemminkin vahingoitamme sosialistisen vallankumouksen asiaa Lännessä, jos annamme ampua itsemme"...

Tämä peruste on todella suurenmoinen: "itse" Scheidemann, "itse" Renaudel ei olisi kyennyt taitavammin "opereeraamaan" työläisten myötävaikutuksella kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen menestystä!

Ajatelkaahan vain: saksalaiset saakelin vaikeissa olosuhteissa, omaten vain *yhden* Liebknechtin (ja sekin pakkotyölaitoksessa), ilman sanomalehtiä, ilman kokoontumisvapautta, ilman neuvostoja, väestön *kaikkien* luokkien ollessa uskomattoman vihamielisiä, aina viimeiseen rikkaaseen talonpoikaan asti, internationalismin idealle, imperialistisen ryhmän, keski- ja pikkuporvariston ollessa mainiosti järjestäytyneenä, saksalaiset s.o. saksalaiset vallankumoukselliset internationalistit, merisotilaan takkiin puetut työläiset, järjestivät kapinan laivastossa — omaten mahdollisuuksia tuskin yhtä sadasta.

Ja me, omaten kymmeniä sanomalehtiä, kokoontumisvapauden, omaten *enemmistön* neuvostoissa, me, kaikkein parhaiten koko maailmassa sijoitetut proletaariset internationalistit, me kieltäydymme tukemasta saksalaisia vallankumouksellisia kapinallamme. Me tulemme päättelemään samoin kuin Scheidemannit ja Renaudelit: kaikkein viisainta on olla nousematta kapinaan, sillä jos meidät ammutaan, niin maailma menettää niin mainioita, niin viisaita, niin ideaalisia internationalisteja!!

Me osotamme älykkyyttämme. Hyväksymme päätöslauselman myötätunnosta *saksalaisille kapinallisille* ja hylkäämme *kapinan* Venäjällä. Tämä tulee olemaan todellista, järkevää internationalismia. Ja miten nopeasti kukoistaa kansainvälinen internationalismi, jos *kaikkialla* juhlii voittoaan tällainen järkevä politiikka!..

Sota on kiduttanut, näännyttänyt äärimmäisyyteen asti kaikkien maiden työläisiä. Purkaukset Italiassa, Saksassa, Itävallassa toistuvat yhä

useammin. Meillä *yksin* on Työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostot, — jos me tulemme *odottamaan* — petämme saksalaiset internationalistit, emme sanoilla, vaan teoilla, samoinkuin me petämme venäläiset talonpojat, jotka kapinalla tilanherroja vastaan kutsuivat meitä kapinaan Kerenskin hallitusta vastaan...

Kasaantukoot kaikkien maiden kapitalistien imperialistisen salaliiton pilvet, jotka ovat valmiita tukahduttamaan Venäjän vallankumouksen, — me tulemme rauhallisesti odottamaan siksi kunnes meidät tukahdutetaan *ruplalla!* Sen sijaan, että hyökättäisiin salaliittolaisia vastaan ja murrettaisiin niiden rivit Työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostojen voitolla, me tulemme odottamaan Perustavaa kokousta, missä *äänestyksellä* voitetaan kaikki kansainväliset salaliitot, jos Kerenski ja Rodzjanko hyväntahtoisesti kutsuvat koolle Perustavan kokouksen. Onko meillä oikeus epäillä Kerenskin ja Rodzjankon hyväntahtoisuutta!

... "Mutta meitä vastaan ovat "kaikki"! Me olemme eristettyjä; sekä menshevikki-internationalistit että novozhiizniläiset samoin kuin vasemmisto-es-errät ovat antaneet ja antavat meitä vastaan julistuksia!.."

Ylen voimakas peruste. Me olemme olleet tähän asti armottomia horjuvia, horjumista kohtaan. *Tällä* me olemme hankkineet kansan myötätunnon. *Tällä* me olemme vallanneet neuvostot, joita ilman kapina ei voisi olla menestyksellinen, nopea, varma. Nyt me käytämme valtaamiamme neuvostoja siihen, että *mekin siirtyisimme horjuvien leiriin.* Miten mainio bolshevismin virkaura!

Liberdanovien ja Tshernovien, samoinkuin es-errien ja menshevikkien keskuudessa olevien "vasemmistolaistenkin" koko politiikan olemuksena on *horjuvaisuus.* Vasemmistolaisilla es-errillä ja menshevikeillä-internationalisteilla on *valtava* poliittinen merkitys sen *osoittajina,* että *joukot vasemmistoituvat.* Kaksi sellaista tosiasiaa kuin 40 % siirtyminen sekä es-errien että menshevikkien joukossa vasemmistolaisten leiriin toiselta puolen, ja talonpoikaiskapina, toiselta puolen, ovat keskenään epäilemättömässä, ilmeisessä yhteydessä.

Mutta juuri tämän yhteyden luonne paljastaakin niiden koko luonteettomuuden pohjattomuuden, joille nyt tuli mieleen ruikuttaa sen johdosta, että elävältä mätänevä TPKK tai horjuvat vasemmistolaiset es-errät ja kumppanit ovat esiintyneet meitä vastaan. Sillä *nämä* pikkuporvarillisten johtajain, Martovien, Kamkovien, Suhanovin ja kumppanien horjumiset on rinnastettava *talonpoikaiskapinan kanssa.* Siinä on *reaalinen* poliittinen rinnastus. Kenen kanssa on mentävä? Näidenkö muutamien horjuvain pietarilaisten johtajain kanssa, jotka *välillisesti* ovat ilmaisseet joukkojen *vasemmistoitumisen* ja jotka *jokaisessa* poliittisessa käänteessä ovat häpeällisesti ruikuttaneet, horjuneet, juosseet pyytämään synninpäästöä Liberdanoveilta ja Avksentjeveilta kumppaneineen, *tai näiden vasemmistuneiden joukkojen kanssa.*

Näin, vain näin on kysymys.

Sen johdosta, että Martovit, Kamkovit, Suhanovit pettivät talonpoikaiskapinan, meitäkin, vallankumouksellisten internationalistien puoluetta, kehoitetaan pettämään se. Kas mihin johtaa vasemmistolaisille es-errille ja menshevikki-internationalisteille "päätänyökyttelevä" politiikka.

Ja me sanoimme: auttaakseen horjuvia, on itsensä alettava horjua. Nämä "rakkaat" vasemmistolaiset pikkuporvarilliset demokraatit horjuivat kokoomuksenkin puolesta! Me veimme heidät, loppujen lopuksi, mukaamme siksi, ettemme itse horjuisi. Ja elämä vahvisti meitä.

Horjumisellaan nämä herrat me-

nettivät vallankumouksen ainiaaksi. Vain me pelastimme sen. Ja nytkin me pelastamme sen, kun nälkä kolkuttaa Pietarin portille, ja Rodzjanko ja kumppanit valmistautuvat sen luovuttamiseen.

... "Mutta meillä ei ole kiinteää yhteyttä rautatieläisiin ja postilaitoksen työntekijöihin. Näiden viralliset edustajat ovat Plausoneja. Ja voidaanko voittaa ilman postia ja ilman rautatietä?..."

Niin niin, Plausonit — tässä, Liberdanit — tuossa. Minkälaista luottamusta ovat niille osoittaneet *joukot?* Emmekö me ole aina osoittaneet, että nämä johtajat pelkäävät *joukkoja?* Eivätkö näiltä johtajilta joukot kääntyneet *meidän puolellemme* sekä Moskovan vaaleissa että neuvostojen vaaleissa? Tai eikö rautatieläisten ja postityöläisten joukko näe nälkää? Eikä se lakkoile Kerenskin ja kumppanien hallitusta vastaan?

"Mutta oliko meillä ennen helmikuun 28 päivää yhteys näiden liittojen kanssa?" kysyi eräs toveri "pessimistiltä". Tämä vastasi osoittamalla, että ei voida verrata toisiinsa näitä kahta vallankumousta. Mutta tämä osoitus vain *lujittaa* sen asemia, joka teki kysymyksen[1]). Sillä *proletaarisen* vallankumouksen pitkäaikaisesta valmistamisesta *porvaristoa vastaan* puhuivat tuhansia kertoja juuri bolshevikit (eivätkä puhuneet sitä varten, että unohtaisivat sen ratkaisevan hetken kynnyksellä). Nimenomaan joukkojen proletaaristen ainesten *erottautuminen* pikkuporvarillisista yläkerroksista kuvaa posti- ja lennätintyöntekijäin ja rautatieläisten liittojen poliittista ja taloudellista elämää. Kysymys ei yleensä ole siitä, että ehdottomasti olisi aikaisemmin varattu "yhteydet" tähän tai tuohon liittoon, vaan kysymys on siitä, että vain proletaarisen ja talonpoikaisen vallankumouksen voitto *voi* tyydyttää rautatieläisten sekä posti- ja lennätintyöläisten armeijan *joukot.*

... "Viljaa on Pietarissa kahdeksi —kolmeksi päiväksi. Voimmeko me antaa leipää kapinallisille?.."

Eräs tuhansista skeptillisistä huomautuksista (skeptikot voivat *aina* "epäillä", etkä millään, paitsi kokemuksella, voi kumota heidän väitettään), eräs sellaisista huomautuksista, joka lykkää sairaan pään syyn terveen niskoille.

Juuri Rodzjanko ja kumppanit, juuri porvaristo valmistaa nälänhätää ja keinottelee kuristaakseen vallankumouksen nälällä. Ei ole *eikä voi olla* muuta pelastusta nälänhädästä kuin talonpoikain kapinaannousu tilanherroja vastaan maaseudulla ja työläisten voitto kapitalisteista kaupungissa ja keskuksessa. Muuten *ei voida* saada rikkailta viljaa, sitä ei voida kuljettaa niiden sabotaashin takia, ei voida murtaa ostettujen toimitsijain ja rikastuvien kapitalistien vastarintaa eikä luoda ankaraa luettelointia. Tämän on osoittanut nimenomaan elintarvelaitosten ja "demokratian" elintarveasiain sekasotkun historia, joka on miljoonia kertoja *valittanut* kapitalistien sabotaashia, *ruikuttanut, vaiennut.*

[1]) Kysymyksessä on G. Sokolnikovin puhe. VSDTP:n KK:n istunnon pöytäkirjassa lokakuun 29 (16) p:ltä 1917 on säilynyt seuraava muistiinpanopalanen Sokolnikovin puheesta: "Kamenjevin vastaväitteiltä puuttuu vakuuttavaisuus. Hän syyttää, että me olemme liiaksi toitottaneet esiintymisestämme, s.o. nimenomaan vaatii salaliittoa. Mitä suurin erikoisuus ja voimamme on siinä, että me valmistamme avoimesti kapinaan nousua. Muistuu mieleen helmikuun tapahtumat, jolloin mitään ei ollut valmistettu, mutta vallankumous kuitenkin voitti. Edullisempia voimasuhteita ei voida odottaa"... Tätä vastaan väitti Sinovjev: "Rinnastettiin tämä vallankumous helmikuun vallankumoukseen. Ei voida rinnastaa, sillä silloin ei ollut mitään vanhan vallan puolella, ja nyt sota koko porvarilliselle maailmalle..." ("VSDTP:n KK:n pöytäkirjat", **Proletarskaja revoljutsija** N:o 10 (69) 1927.

Lukuunottamatta voittoisan proletaarisen vallankumouksen voimaa ei ole muuta voimaa maailmassa, joka voisi valitusten ja pyyntöjen ja kyyneleiden asemasta siirtyä *vallankumoukselliseen tekoon.*

Ja mitä kauemmin tulee viivytetyksi proletaarinen vallankumous, mitä pitemmälle siirtävät sen tapaukset tai horjuvien ja hämilleen joutuneiden horjuminen, sitä enemmän uhreja se tulee maksamaan, sitä vaikeampi tulee olemaan *saattaa järjestykseen* viljan tuonti ja jakelu.

"Vitkastelu kapinassa, merkitsee kuolemaa" — kas näin on vastattava sille, jolla riittää murheellista "miehuutta" katsella hävityksen kasvua, nälänhädän läheisyyttä ja *neuvoa* työläisiä *luopumaan* kapinasta *(se on kehoittaa heitä odottamaan, vielä asettamaan toivonsa porvaristoon).*

... "Tilanne rintamalla ei myöskään vielä ole vaarallinen. Jos sotamiehet itsekin tekevät välirauhan, ei se vielä ole onnettomuus"...

Mutta sotamiehet eivät tee välirauhaa. Siihen tarvitaan valtiovalta, jota ei voida saada ilman kapinaa. Sotilaat yksinkertaisesti *pakenevat.* Tästä puhuvat selostukset rintamalta. Odottaa ei saa, ellei halua joutua vaaraan avustaa Rodzjankon salaliittoa Wilhelmin kanssa ja *täydellistä* luhistumista sotilaiden yleisen paon yhteydessä, jos he *(jo toivottomuuden partaalla ollen)* tulevat kokonaan toivottomiksi ja jättävät kaiken oman onnensa nojaan.

... "Mutta jos me otamme vallan emmekä saa välirauhaa emmekä demokraattista rauhaa, niin sotilaat voivat olla menemättä vallankumoukselliseen sotaan. Mitä silloin?.."

Tämä peruste tuo mieleen ajatelman: yksi tomppeli voi tehdä kymmenen kertaa enemmän kysymyksiä kuin kymmenen viisasta kykenee vastaamaan.

Me emme ole koskaan kieltäneet *vallan* vaikeuksia imperialistisen sodan aikana, mutta me olemme siitä huolimatta aina *julistaneet* proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuuria. Emmehän toki kieltäytyne tästä, kun on tullut toiminnan hetki??

Me olemme aina sanoneet, että proletariaatin diktatuuri yhdessä maassa aiheuttaa valtavia muutoksia kansainvälisessä tilanteessa, ja maiden talouselämässä, ja armeijan asemassa, ja sen mielialassa, — ja me "unohdamme" sen nyt, antaen peljästyttää itsemme vallankumouksen "vaikeuksilla"??

... "Joukoissa ei ole kadulle tempaisevaa mielialaa, kuten kaikki ilmoittavat. Pessimismiä puoltaviin tunnusmerkkeihin kuuluu myöskin pogromi ja mustasotnialaislehdistön äärimmilleen kasvanut levikki"...

Kun ihmiset antavat porvariston pelästyttää itsensä, silloin luonnollisesti kaikki esineet ja ilmiöt näyttävät heistä keltaisilta. Ensiksi, he muuttavat liikkeen marxilaisen tunnusmerkin intelligentti-imprenssionistiseksi, luokkataistelun kehityksen poliittisen luetteloinnin ja kaikkialla maassa tapahtuvan tapahtumain kulun *tilalle,* koko kansainvälisen tilanteen tapahtumain kulun tilalle he asettavat vaikutelmia mielialoista; sen, että luja puolueen linja, sen horjumaton päättäväisyys *myöskin* on mielialojen *muokkaaja,* varsinkin erittäin kärjistyneinä vallankumouksellisina hetkinä, tämän, luonnollisesti, "ohimennen" unohtavat. Joskus ihmisistä on hyvin "paikallaan" unohtaa, että vastuunalaiset johtajat horjumisellaan ja taipuvaisuudellaan olla valmiita polttamaan sen, jolle ne eilen osoittivat kunnioitustaan, saavat aikaan mitä epäilyttävimpiä horjumisia ja mielialoja joukkojen määrätyissä kerroksissa.

Toiseksi, — ja se on tällä hetkellä tärkeintä — puhuessaan joukkojen mielialasta, luonteettomat henkilöt unohtavat lisätä,

että "kaikki' pitävät sitä keskitettynä ja odottavana;

että "kaikki' yhtyvät siihen, että neuvostojen kutsusta ja neuvostojen puolustamiseksi työläiset esiintyvät yhtenä miehenä;

että "kaikki' ovat yhtä mieltä siitä, että työläisten keskuudessa vallitsee voimakas tyytymättömyys keskusten epäilyyn "viimeistä, ratkaisevaa taistelua" koskevassa kysymyksessä, jonka kiertämättömyys tunnustetaan ilmeiseksi;

että "kaikki' yksimielisesti kuvaavat mitä laajinten joukkojen mielialan epätoivoiseksi, ja viittaavat anarkismin kasvamiseen juuri tällä pohjalla;

että "kaikki" myöskin tunnustavat, että tietoisten työläisten joukossa on määrättyä haluttomuutta mennä kadulle *vain* mielenosoitusta varten, *vain* osittaista taistelua varten, sillä ilmassa tuntuu ei osittaisen, vaan yleisen taistelun lähestyminen, mutta yksityisten lakkotaisteluiden, mielenosoitusten, painostusten toivottomuus on koettu ja tunnustettu täydellisesti.

Ja niin edelleen.

Jos me käymme käsiksi tähän joukkojen mielialan kuvaukseen koko luokkataistelun ja poliittisen taistelun sekä koko meidän vallankumouksemme tapahtumain kulun kannalta puolen vuoden aikana, niin meille käy selväksi, miten vääristelevät asian porvariston pelästyttämät henkilöt. Asia ei nimenomaan ole niin kuin oli huhtikuun 20—21 päivien, kesäkuun 9 päivän, heinäkuun 3 päivän edellä, sillä silloin oli kyseessä *luonnonvoimainen kiihtymys*, josta me, puolueena, joko emme ottaneet vaaria (huhtik. 20 p:nä), tai suuntasimme rauhallisen mielenosoituksen uomaan (kesäkuun 9 ja heinäkuun 3 p:nä). Sillä me tiesimme silloin hyvin, että neuvostot eivät *vielä* ole meidän, että talonpoikaisto *vielä* uskoo liberdanilais-tshernovilaisten tiehen eikä bolshevistiseen tiehen (kapinaan), että, näin ollen, puolellamme ei voi olla kansan enemmistöä, että, siis, kapina on ennenaikainen.

Silloin tietoisten työläisten enemmistön keskuudessa ei lainkaan syntynyt kysymystä viimeisestä ratkaisevasta taistelusta, puoluekollektiivien joukossa ei ollut yhtään kollektiivia, joka olisi asettanut tämän kysymyksen. Ja vähätietoisten ja hyvin laajojen joukkojen keskuudessa ei ollut keskittyneisyyttä, ei toivottomuuden päättäväisyyttä, vaan oli nimenomaan luonnonvoimaista *kiihtyneisyyttä* naiivine toivoineen "vaikuttaa" Kerenskiin ja porvaristoon pelkällä "esiintymisellä", pelkällä mielenosoituksella.

Kapinaa varten ei tarvita tätä, vaan tarvitaan loppuun asti tietoisesti taistelua käyvien lujaa ja horjumatonta päättäväisyyttä, tämä toiselta puolen. Ja, toiselta puolen, on tarpeen laajojen joukkojen keskitetty hurjan rohkea mieliala, joukkojen, jotka *tuntevat*, että puolinaisin toimenpitein ei nyt voi mitään pelastaa, että "vaikuttamalla" et mitään vaikuta, että nälkäiset "hajottavat kaiken, murskaavat kaiken, vielä anarkistisesti", *jos* bolshevikit eivät kykene johtamaan heitä ratkaisevassa taistelussa.

Juuri tähän kokemuksen opettaman tietoisten keskittyneisyyden ja toivottomuuden partaalla olevan työnsulkujen järjestäjiä ja kapitalisteja vastaan kohdistuvan vihan mielialan yhteenliittymiseen laajojen työtätekevien joukkojen keskuudessa on vallankumouksen kehitys johtanut käytännössä *sekä* työläiset *että* talonpoikaiston.

Juuri tämän perusteella on ymmärrettävä myöskin bolshevismia osoittelevan mustasotnialaisen lehdistön lurjusten "menestys". Että mustasotnialaiset riemuitsevat vahingonilosta nähdessään lähestyvän

ratkaisevan taistelun porvariston ja proletariaatin välillä, sitä on tapahtunut aina, sitä on ollut havaittavissa poikkeuksetta kaikissa vallankumouksissa, se on ehdottomasti kiertämätön. Ja jos antaa *tämän* seikan pelästyttää itseään, niin silloin ei ole kieltäydyttävä vain kapinasta, vaan yleensä proletaarisesta vallankumouksesta. Sillä kapitalistisessa yhteiskunnassa *ei* voi olla sellaista tämän vallankumouksen kehittymistä, jota *ei* seuraisi mustansotnian vahingonilo ja sen toivo hyötyä konnantöillänsä.

Tietoiset työläiset tietävät mainiosti, että mustasotnia työskentelee käsikädessä porvariston kanssa ja että työläisten ratkaiseva voitto (johon pikkuporvarit eivät usko, jota kapitalistit pelkäävät, jota mustasotnialaiset joskus vahingonilosta toivovat, ollen varmoja, että bolshevikit eivät pysy vallassa), että tämä voitto *murskaa* mustansotnian loppuun saakka, että bolshevikkien valta *kykenee* pysymään lujana ja olemaan mitä suurimmaksi hyödyksi koko kärsineelle ja sodan kiduttamalla ihmiskunnalle.

Todellakin, kuka järkensä säilyttänyt ihminen voi epäillä sitä, että Rodzjankot ja Suvorinit toimivat yhdessä, että osat on jaettu niiden kesken?

Eivätkö faktat ole osoittaneet, että Kerenski toimii Rodzjankon käskystä ja "Venäjän tasavallan valtion kirjapaino" (älkää laskeko leikkiä!) painattaa valtion laskuun "Valtakunnan duuman" mustasotnialaisten puheita? Eivätkö tätä faktaa ole paljastaneet *myöskin* "oman ihmisensä" edessämatelevat lakeijat "Dela Naroda'sta"? Eikö *kaikkien* vaalien kokemus ole osoittanut että "Novoje Vremja", tuo lahjottavissa oleva lehti, tsarististen tilanherrain "etujen" ohjaama lehti, on antanut mitä täydellisintä tukea kadettien edustajistoille?[1])

Ettekö lukenut eilen, että kauppa- ja teollisuuspääoma (puolueeton, luonnollisesti, niin, ymmärrettävästi puolueeton, sillä eiväthän Vihljajevit ja Rakitnikovit, Gvozdevit ja Nikitinit ole liitossa kadettien kanssa, vaan, herra paratkoon, *puolueettomien* kauppa- ja teollisuuspiirien kanssa!), on työntänyt kadeteille 300,000 ruplaa?

Koko mustasotnialainen lehdistö, jos katsotaan asioita luokkakannalta eikä senttimentaalisuuden kannalta, on firman "Rjabushinski, Miljukov ja kumppanit" *osasto*. Pääoma ostaa itselleen, toiselta puolen, Miljukovit, Saslovskit, Potresovit ym, ja, toiselta puolen, mustasotnialaiset.

Mitään muuta keinoa tehdä loppu tästä mitä kuulumattomimmasta kansan myrkyttämisestä halpahintaisen mustasotnialaisen tartunnan myrkyllä ei voi olla kuin *proletariaatin voitto.*

Ja voidaanko ihmetellä sitä, että nälän ja pitkittyneen sodan näännyttämä ja kiusaama joukko "tarttuu" mustasotnialaiseen myrkkyyn? Voidaanko kuvitella perikadon partaalla olevaa kapitalistista yhteiskuntaa *ilman* toivottomuutta riistettyjen joukkojen keskuudessa? Ja voiko joukkojen, joiden keskuudessa on paljon pimeyttä, toivottomuus olla ilmenemättä kaikenlaisen myrkyn menekin suurenemisessa?

Ei, toivoton on niiden asema, jotka puhuessaan joukkojen mielialoista, sälyttävät joukkojen päälle oman henkilökohtaisen luonteettomuutensa. Joukot jaetaan tietoisesti odottaviin, tiedottomasti toivottomuuten lankeamaan valmiisiin, mutta

---

[1]) **Novoje vremjassa** N:o 14878 oli kesäk. 9 (toukok. 27) p:nä 1917 Pietarin kaupunginduuman vaalien aikana julkaistu "vetoomus toimitukselta" otsikkokirjoituksella "Antakaa äänenne kansanvapauden puolueelle".

sorretut ja nälkäiset joukot *eivät* ole luonteettomia.

..."Marxilainen puolue, toiselta puolen, ei voi johtaa kysymystä kapinasta kysymykseen sotilaallisesta salaliitosta"...

Marxilaisuus on erittäin syvä ja monipuolinen oppi. Tämän takia ei ole ihmeteltävää, että sitaattien *ryöstämistä* Marxilta, — varsinkin jos siteeraa sopimattomasti — voidaan aina tavata niiden "perusteluiden" joukossa, jotka riitelevät marxismia vastaan. Sotilaallinen salaliitto on blanquismia, *jos* sitä ei järjestä määrätyn luokan puolue, *jos* sen järjestäjät eivät ottaneet huomioon poliittista ajankohtaa yleensä ja erikoisestikin kansainvälistä, *jos* tämän puolueen puolella ei ole objektiivisin faktoin osoitettu olevan kansan enemmistön myötätuntoa, *jos* vallankumoustapausten kehityksen kulku ei ole johtanut pikkuporvariston sovittelukuvitelmien käytännölliseen kumoamiseen, *jos* ei ole vallattu "täysivaltaisiksi" tunnustettujen tai muuten itsensä kannattavaksi tehneiden "neuvostojen" tapaisten vallankumouksellisten taisteluelinten enemmistöä, *jos* armeijassa (jos asia tapahtuu sodan aikana) ei ole täysin kypsynyttä mielialaa hallitusta vastaan, joka pitkittää epäoikeudellista sotaa vastoin kansan tahtoa, *jos* kapinan tunnukset (sentapaiset kuin "kaikki valta neuvostoille", "maata talonpojille", "viipymätön demokraattisen rauhan esittäminen kaikille sotaa käyville kansoille viipymättömän salaisten sopimusten ja salaisen diplomatian kumoamisen yhteydessä" jne) eivät ole tulleet mitä laajemmin tunnetuiksi ja kansanomaisiksi, *jos* etumaiset työläiset eivät ole varmoja joukkojen toivottomasta asemasta ja maaseudun tuesta, tuesta, jota antaa vakava talonpoikaisliike, tai kapina tilanherroja ja niitä puolustavaa hallitusta vastaan, *jos* maan taloudellinen asema herättää vakavia toiveita kriisin menestykselliseksi ratkaisemiseksi rauhallisin ja parlamenttaarisin keinoin.

Hyvä, riittää?

Kirjasessani "Onnistuuko bolshevikkien pitää valtiovalta käsissään?" (toivon että se näinä päivinä jo tulee julkisuuteen) minä otin Marxilta lainauksen, joka todella koskee kysymystä kapinasta ja määrittelee kapinan tunnusmerkit "taitona".

Minä olen valmis lyömään vetoa, että jos kehoitetaan niitä lavertelijoita avaamaan suunsa, jotka nyt huutavat Venäjällä sotilaallista salaliittoa vastaan, ja kehoitetaan heitä selittämään eroavaisuus aseellisen kapinan "taidon" ja moitittavan sotilaallisen salaliiton välillä, niin he joko toistavat yllä sanotun tai häpäisevät itsensä ja herättävät työläisissä yleistä naurua. Koettakaapa, rakkaat myösmarxilaiset! Laulakaa meille laulu "sotilaallista salaliittoa" *vastaan!*

JÄLKILAUSE

Edellä oleva oli jo kirjoitettu, kun minä sain 8 aikaan illalla, tiistaina, Pietarin aamulehdet, niiden joukossa myös "Novaja zhiznin", jossa oli V. Bazarovin artikkeli. V. Bazarov vakuuttaa, että "kaupungilla on levitetty käsinkirjoitettuja lehtisiä, jossa kahden huomattavan bolshevikin nimessä vastustetaan esiintymistä."

Jos tämä on totta, niin minä pyydän tovereita, joiden käsiin tämä kirje ei voi joutua ennen puoltapäivää keskiviikkona, *painettamaan sen* mahdollisimman pian.

Sitä ei kirjoitettu lehdistöä varten, vaan vain neuvotteluja varten puolueen jäsenten kanssa kirjeenvaihdon avulla. Mutta jos puolueeseen kuulumattomat ja sen halveksittavan luonteettomuuden takia tuhansia kertoja pilkkaamat sankarit "Novaja Zhizn'istä" (jotka toissa-

päivänä äänestivät bolshevikkeja, eilen menshevikkejä ja *melkein* liittyivät niihin yleismaailmallisesti tunnetussa yhdistetyssä edustajakokouksessa), jos mainitunlaiset subjektit saavat .*lehtisen* meidän puolueemme jäseniltä, jotka agiteeraavat kapinaa vastaan, niin silloin ei saa vaieta. On agiteerattava kapinan *puolestakin.* Tulkoot nimettömät lopultakin päivänvaloon ja kantakoot häpeällisestä horjumisestaan ansaitsemansa rangaistuksen vaikkapa kaikkien tietoisten työläisten ivanaurun muodossa. Minulla on käytettävänäni vain tunti aikaa tämän kirjeen Pietariin lähettämiseen asti ja tämän takia vain parilla sanalla merkitsen päättömien "novozhiznilaisten" murheellisten sankarien yhden "otteen." V. Bazarov koettaa polemisoida tov. Rjazanovia vastaan, joka sanoi ja sanoi tuhat kertaa oikein, että "kapinaa valmistelevat kaikki ne, jotka luovat joukkoihin epätoivon ja välinpitämättömyyden mielialaa".

Murheellisen asian murheellinen sankari "väittää vastaan":

"Onko toivottomuus ja välinpitämättömyys koskaan voittanut?"

Oo, te "Novaja Zhiznin" halveksittavat tyhmeliinit! He tuntevat **sellaisia** kapinan esimerkkejä historiassa, jolloin sorrettujen luokkien joukot voittivat epätoivoisessa taistelussa, tulematta pitkien kärsimysten ja kaikenlaisten äärimmilleen kärjistyneiden pulien kautta saatetuksi epätoivoon? Milloinka näitä joukkoja ei ole vallannut välinpitämättömyys erilaisia lakeijamaisia esiparlamentteja kohtaan, tyhjää vallankumouksella leikkimistä kohtaan, sitä kohtaan, että Liberdanit alentavat neuvostot vallan ja kapinan elimistä turhanpäiväisten juttutupien asemaan?

Tai, ehkä, "Novaja Zhiznin" halveksittavat tyhmeliinit ovat keksineet joukoissa **välinpitämättömyyttä...** viljakysymykseen, sodan pitkittymiskysymykseen, talonpoikaiston maakysymykseen?

Kirjoitettu lokak. 29 ja 30 (16 ja 17) 1917.

"Robotshi putj" N:o N:o 40, 41, 42 marraskuun 1, 2, ja 3 päivänä (lokak. 19, 20 ja 21 p.) 1917.

Allekirjoitus N. Lenin.

K. PIETARINEN

Proletariaatin diktatuurin ensimmäisen neuvoston puolustustaisteluista

LENINGRADIN — silloisen Petrogradin — neuvostoa kohti, tuhotakseen sen, suuntasi vastavallankumous useat kiihkeät yrityksensä. Siinä tarkoituksessa käydyistä aseellisista kamppailuista ensimmäisiä oli niin sanottu «Kornilovin kapina» v. 1917 syyskuussa.

Tämä tsaarin kenraalien yritys palauttaa silloinen kumouksellinen Venäjä mustan taantumuksen oloihin, imperialistisia tarkoitusperiä palvelemaan, kohtasi tiellään ainoastaan yhden todellisen vastuksen. Se oli bolshevikkipuolueen ohjaama Pietarin proletariaatti, joka heti järjestyi punakaarteihin, piireittäin ja tehtaittain. Silloinen neuvosto, vaikka se olikin menshevikkien ja eserrien vaikutuksen alaisena, joutui työläisten ja sotilaiden painostuksesta kapinan kukistamisen keskeisemmäksi järjestäjäksi. Seurauksena tästä kaikesta oli, että bolshevikkien vaikutus ratkaisevasti kasvoi ja Kornilovin kukistuttua suoritetuissa neuvostojen uusintavaaleissa bolshevikit saivat ylivoimaisen enemmistön.

Kerenskin hallitus sen sijaan teki voitavansa estääkseen bolshevikkien johtaman kumousliikkeen voimistumisen. Siinä olevat menshevikit ja eserrät olivat riippumattomampia joukkojen painostukseen nähden kuin

neuvostoissa olevat. Siksipä heidän onnistui tehdä mahdolliseksi esteetön kapinan valmistelukin Korniloville, ja ainoastaan kumouksellisten joukkojen voimilla kapina kukistettiinkin. Leninin ohjaamana ja tarmokkaan agitation avulla bolshevikkipuolue paljasti tämän menshevikkien ja eserrien kaksinaamaisuuden ja lokakuun kumouspäivinä sekä sen jälkeen lopullisesti selveni, että viimemainitut palvelivat yksinomaan vastavallankumouksen asiaa kumouksellisia joukkoja vastaan.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen koko valtiovalta siirtyi neuvostoille. Tässä uudessa valtiosysteemissä Pietarin neuvostolla oli poikkeuksellisen suuri osuus ja merkitys. Olihan se maan pääkaupungin poliittinen voimakeskus ja sen ympärille järjestyneet työläis- ja sotilasjoukot kulkivat koko kumoustaistelujen etujoukoissa. Siksipä vastavallankumous suuntasikin koko raivonsa ensi iskut Pietarin neuvostoa vastaan.

Kerenskin järjestämät rynnäköt valtansa palauttamiseksi eivät kuitenkaan saaneet joukkoja puolelleen mistään päin. Vastavallankumouskin hylkäsi hänet turhanpäisenä suunsoittajana. Taistelut neuvostohallitusta vastaan heti sen valtaan astuttua kestivät vain muutamia päiviä eivätkä laajenneet Hatsinan—Pulkovan seutuja etemmä. Sen yhteydessä Pietarissa puhjennut junkkerien kapina ei laajennut edes «Konstantinovin koulun» kasarmiseinien ulkopuolelle.

Näiden taistelujen kokemus näytti Venäjän porvaristolle, että Pietarin neuvosto ja Pietarissa oleva neuvostohallitus eivät olleet kukistettavissa ilman pitempiaikaista ja perusteellisempaa valmistelua, ja se siirsi toimintansa painopisteen syvälle maan etelä- ja itäreunoille.

Toisaalta Saksan imperialismin taholta uhkaava vaara pakotti neuvostohallituksenkin muuttamaan v. 1918 alkupuolella olinpaikkansa Moskovaan.

Saksan keisarivallan joukkojen hyökkäyksen tarkoituksena v. 1918 alussa ilmeisesti oli Pietarin valloittaminen. Tällä otteellaan Saksan imperialismi pyrki ensiksikin palkkaamaan poliittista mainettaan omassa maassaan, sillä saksalaisten joukkojen asemat rintamalla olivat verrattain tukalat. Toisaalta sillä tavoin voitiin odottaa Venäjän virallistakin luopumista sodasta, ja näin solmittu rauha olisi antanut Saksan imperialismille tilaisuuden suunnata koko huomionsa länsirintamalleen. Hyökkäysliikkeen tuloksena oli Pihkovan ja Narvan valtaus Pietarin suunnalla, kunnes Pietarin työläiset neuvostonsa ohjaamana saivat tämän liikkeen pysäytetyksi. Tällöin, ottaen huomioon neuvostomaan rappiotilan, sen puolustusvoimien heikkouden ja koko väestön rauhankaipuun, kommunistinen puolue Leninin ohjaamana päätti tehdä raskaillakin ehdoilla rauhan Saksan kanssa. Vastaavasti tämä virallistutettiin Brestissä, maaliskuussa 1918, jonka jälkeen läntiselle suunnalle Pietaria vastaan jäivät vain venäläiset valkokaartilaisjoukot «rintamaa» pitämään.

Tänä kautena punaisen vallankumouskeskuksen — Pietarin — puolesta ja ensimmäisen neuvoston säilyttämiseksi käytyihin taisteluihin liittyy irroittamattomasti myöskin Suomen työväen vallankumous ja kansalaissota Suomessa. Vallankumousvoimien rynnistys Suomessa ehdottomasti vaikeutti yleistä imperialistista voimien keskitystä Pietaria vastaan ja helpoitti sen puolustusta ei ainoastaan pohjoisesta, vaan myöskin lännestä. Ja aivan selvä on sen väitteen oikeudenmukaisuus, jonka esittää toveri O. V. Kuusinen (kirjoituksessaan Epäonnistunut yritys kuvata Saksan lokakuu, Kommunisti v. 1925), että jos Trotski ei olisi ajanut virheellisesti rauhanpoli-

tiikkaamme Brestissä, olisi Suomen proletariaatin taistelujen tulos tuntuvasti toisenlainen. Sillä sen kauden imperialistista sotilasrintamaa neuvostoja vastaan johti SAKSAN imperialismi. Liittolaisten (Englannin ja Ranskan) osuus oli vehkeilyä maamme sisällä kaikenkarvaisten salaliittojen muodossa, ja lisäksi diplomaattista peliä. Niinpä esim. heidän taholtaan tehtiin neuvostohallitukselle ehdotus liittyä yhteisrintamaan Saksaa vastaan. Se oli niin «ovela» koukku, että esim. O. Tokoi, A. Wesley ym. siihen tarttuivat — ja taittoivat poliittiset selkärankansa ainiaaksi. Liittolaisimperialistien tarkoitus sotkea nuori neuvostomaa imperialistisiin ristiriitoihin ja tuhota se niiden keskenäisessä taistelussa — jäi toteuttamattomaksi. Kommunistinen puolue noudatti Leninin linjaa itsenäisestä ulkopolitiikasta ja imperialistien välisten ristiriitojen hyväksi käyttämisestä, ja ainoastaan edellämainitut virheet tämän linjan toteuttamisessa estivät täysien tuloksien saavuttamista Pietarin ympäristöllä.

Saksan vallankumous marraskuussa v. 1918 muutti tilanteen aivan jyrkästi. Saksan imperialismi sortui, kuten Lenin oli sen arvioinutkin, Brestin rauhan yhteydessä. Vallankumousliike Itämeren maissa voimistui. Lättiin ja Viroon muodostuivat puna-armeijat. Punaisen Pietarin asema lujittui huomattavasti.

Kesästä lähtien 1918 neuvostovastaisen rintamataistelun johto siirtyi Saksalta Ententen imperialisteille, ennenkaikkea Ranskalle ja Englannille. Leningradin suunta jää melkein yksinomaan Englannin haltuun. Niinpä aina talvesta 1918—19 lähtien Petrogradia kohden suuntautuukin useita iskuja Englannin tukemien valkokaartilaisten ja vasallivaltojen taholta. Tällainen «työnjako» suurrosvovaltojen kesken on selitettävissä siten, että Englannilla oli enemmän riistointressejä tällä suunnalla Venäjää, ja meritiet antoivat sen laivastolle suotuisammat toimintamahdollisuudet näillä suunnilla.

Jo vv. 1918—19 lähtien taistelut Lätissä, Virossa ja Itämerellä (Kronstadtin piirissä) olivat pohjaltaan suunnatut Petrogradin aseman heikentämiseksi v. 1919 laajempien hyökkäysliikkeiden varalta. Tuloksena niistä oli se, että entisen tsaarin Venäjän reunamaihin muodostui neuvostoille äärimmäisen vihamielisiä kansallisia pikkuvaltioita tukikohdiksi neuvostovastaista interventiota varten. Niissä muodostui sarja «itsenäisiä» armeijoita, valkovenäläisiä armeijakuntia, «vihreitä» ja kaiken muun karvaisia bandiittijoukkoja. Aseistusta, vaatetusta, muonaa, ampumatarpeita ym. kuljetettiin niille laivalastittain Ententen maista.

V. 1919 taistelut Petrogradin murskaamiseksi alkoivat Judenitshin keväthyökkäyksellä. Sen tarkoituksena oli tukea Koltshakin armeijan liikkeitä Pietarin neuvoston kukistamisella ja hyökkäyksellä Moskovaan pohjoisesta. Mannerheimin lahtarikaartien oli määrä myöskin osallistua tähän operatioon suuremmassakin määrässä, mutta Suomen työläisten ilmeisen vastuksen vuoksi se puuha supistui rosvoiluun Karjalassa ja Karjalan kannaksen «vihreiden» toimintaan.

Mielenkiintoinen on se kirjeenvaihto, joka syntyi Mannerheimin ja Koltshakin välillä tästä asiasta. Tuo verikenraali, joka ei luvannut panna miekkaansa tuppeen ennenkuin saa Karjalan rosvotuksi, kirjoittaa Koltshakille:

"Kysymyksessä Pietarin valloittamisesta on sen humaanisen puolen ohella suuri merkitys siinä suhteessa, että se **on neuvostovallan tukikohta** sotatoimille pohjois-Venäjällä. Tästä syystä Suomen kansalle ja sen hallitukselle ei ole ensinkään vieras ajatus Suomen säännöllisen sotajoukon osallistumisesta Pietarin vapauttamiseen" **(Kansalaissodan rintamilta, siv. 168).**

Tämä tunnettu «humanisti», joka teurastutti kymmeniätuhansia suomalaisia työläisiä ja talonpoikia, poltatti kokonaisia kyliä ja hävitti maata, julkesi kaupitella Suomen armeijaa Koltshakille Suomen kansan nimessä.

Judenitshin keväthyökkäys suurin piirtein katsoen jäi tuloksettomaksi. Se ei kyennyt muuttamaan yleistä Punaisen armeijan tilannetta millään rintamalla. Ja kun hyökkäys syksyllä toistui, oli Punaisella armeijalla tälläkin rintamaosalla jo taistelukokemusta sekä -välineitäkin.

Tälle kaudelle ominaista on venäläisten valkokaartilaisjoukkojen toiminnan tukeminen inkeriläisten Tynni-Peräläisten taholta. Nämä surullisenkuuluisat «itsenäisyystaistelijat», joiden omallatunnolla lepäävät Inkerin kymmenien kylien ryöstöt ja poltot sekä satojen rehellisten työläisten ja talonpoikien murhat Inkerin kylissä, olivat siksi innostuneita asiaansa, että kenraalit joutuivat heitä taltuttamaan. Niinpä esim. Rodzjankon, luoteisen armeijan johtomiehen, sanotaan «huomauttaneen» näille politikoitsijoille, että jos he eivät pidä suutaan pienempänä itsenäisyydestä, niin heidät hirtetään.

V. 1919 sitkeät taistelut Pietarin neuvoston puolustamiseksi päättyivät Punaisen armeijan täydelliseen voittoon. Judenitshin ja Rodzjankon johtamat luoteiset korpukset tuhottiin kokonaan, niiden jätteet antautuivat vangiksi. Elfvengrenin ja Tynni-Peräläisten puuha raukesi myttyyn. Karjalaa rosvoavat bandiitit tulivat myöskin ajetuiksi takaisin.

Näiden voittojen yksinkertaisena selvityksenä oli se, että valkoiset armeijat ajoivat kenraalien asiaa, jotka ratkoivat sellaisia asioita kuin kansallisuuskysymys, talonpoikain maansaanti, työväenkysymykset yms. yksinomaan hirsipuiden ja lyijykuulien avulla.

Judenitshin syyshyökkäyksen aikana, joka hyökkäys oli pääasiassa tarkoitettu Denikinin etelähyökkäyksen tukemiseksi, tämä hirsipuu- ja murhapolitiikka sai valkoisilla laajimman kehityksensä. Eräs V. Bogdanov muistelmissaan kuvaa tätä seuraavasti:

"Lyhtytolpissa riippuu hirtettyjä ihmisiä, suoritetaan vangitsemisia, tarkastuksia, solvauksia ja pakkomääräyksiä, maaseudulle pystytetään kartanoherrojen valta, ammutaan ilman tutkintoa, täytetään vankilat herra ties mistä syystä niihin teljetyillä ihmisillä, hävitetään kaikki oikeus..."

Allekirjoittanut muistaa hyvin erään keskustelun Detskoje-Selon edustalla ennen rynnäköimistä (22/X —19 yöllä) äsken muodostetun miliisikomppanian miesten kanssa. Heillä oli joukossaan eräs mies, joka piti Pietarin menetystä välttämättömänä. Me huomautimme, että jos Pietari menetetään, niin ymmärtääkö hän, minkälainen tilanne siitä muodostuu. «Huonommin ei voi käydä kuin nyt on», vastasi hän. «Ja montako asukasta sinä luulet jäävän henkiin, kun valkoiset ovat siellä muutaman viikon?»

Mies jäi ajattelemaan. Hetken vaiettuaan hän kyynelsilmin myönsi: «Niin, ei meikäläisistä ainakaan yhtään, tuskin lapsiakaan.»

Vuosi 1920 oli Pietarin neuvoston työssä suhteellisesti rauhallista aikaa. Niinpä esim. III internationalen II maailmankongressi kokoontui täällä kesällä. Tämä rauhallisuus oli selvitettävissä siten, että Puola ja Vrangel etelässä sotivat Ranskan johdolla, kun taas Englannin politiikot seurasivat vallankumousliikkeen voimakasta kasvua Euroopan eri maissa (Saksa, Italia). Vasta v. 1921 Englanti aktivisoi neuvostovastaisen sotapolitiikkansa Kronstadtin kapinan tukemisen muodossa. Kronstadtin menetys avoveden aikaan olisi antanut Englannin laivastolle tilaisuuden uhata välittömästi Pietarin kaupunkia ja

tukea lähempää mahdollisia maahyökkäyksiä.

Tämän yrityksen rauettua, uuteen talouspolitiikkaan siirtymisen aiheuttaman taloudellisen ja poliittisen lujittumisen jälkeen, kansainvälisen imperialismin oli pakko jättää neuvostot hetkeksi rauhaan.

— — — —

Erikoisesti on alleviivattava se poikkeuksellisen raaka valkoinen terrori, jota lahtariarmeijat ja niiden poliittiset johtajat harjoittivat väestöä kohtaan. Tämä seikka ei ole ensinkään satunnainen ilmiö. Koko luokkataistelujen historia ja etenkin viimeisten vuosien luokkataistelut toteavat, että «ei ole villimpää petoa kuin porvari, jonka kukkaroon kosketaan» (Marx). Hillitsemätön ja raaka joukkoterrori on se ainoa hallitsemiskeino, jolla riistäjävähemmistö voi pitää valtansa alla kansan laajaa työtätekevää enemmistöä. Ja mitä heikommaksi porvaristo tuntee asemansa, sitä julmempaa on sen harjoittama terrorivalta. On selvää, että edessäolevissa jättiläiskamppailuissa työväen diktatuurin puolesta fasistiporvaristo käyttää koko raakuutensa valtansa säilyttääkseen.

Merkittävä on myöskin se hempeys, millä vallankumoukselliset joukot suhtautuivat vihollisiinsa ja joka aiheutti heille useita tappioita. Niinpä esim. Kornilovin kapinan johtomiehet vapautettiin kunniasanan nojalla. Ja muutaman kuukauden kuluttua he olivat kasakka-alueella valkoisten joukko-osastojen johdossa taistelemassa neuvostoja vastaan!

— — — —

Mainehikasta oli se taistelu, jolla punainen Pietari puolusti neuvostoaan kansalaissodan vuosina. Pietarin merkitys oli vallankumouksellemme todellakin poikkeuksellisen suuri. Ja yhtä suuri se on vielä nytkin, jos ei enempää. On selvää, että jos yllämme oleva interventiouhka realisoituu, suuntaavat imperialistit ja lahtarijoukot iskunsa taaskin Leningradiamme vastaan. Mutta nyt tämä kumouslinnoituksemme on jo toisenlaisessa asemassa kuin vuosina 1917—21. Mutta puolustuskuntoisuuttamme on meidän yhäkin kohotettava.

Punaisen Pietarin — Leningradin — proletaarien sankaruus ja urhoollisuus sekä taistelutaito proletariaatin diktatuurin ensimmäisen neuvoston puolustamisessa ovat opetuksena ja esimerkkinä kansainväliselle kumousrintamallekin.

J. HEIKKONEN

Neuvostomaamme puolustus

LOKAKUUN vallankumouksen viisitoista vuotta ovat olleet keskeytymätöntä taisteluasemissa oloa. Ensimäisinä vuosina välittömästi vallanoton jälkeen oli nuoren proletaarisen valtion lakkaamatta käytävä ankaraa aseellista taistelua oman maan riistäjä-aineksia, jotka halusivat palauttaa menetetyn valta-asemansa ja niitä tukevia kansainvälisen kapitalismin asejoukkoja vastaan. Ja kun sitten kansalaissotien kausi 3—4 vuotta kestettyään päättyi, ei se suinkaan merkinnyt sitä, että proletaarinen valtio olisi voinut jättäytyä huolettomaksi olemassaolonsa puolustamiseen nähden. Vaikkakin luokkavihollinen omassa maassa oli aseellisesti lyöty ja kansainvälisen kapitalismin joukot karkoitettu maan rajojen ulkopuolelle, jäi maamme kuitenkin sille vihamielisen kapitalistisen maailman ympäröimäksi. Tietäen maassamme suositetun proletariaatin vallankumo-

uksen uhkaavan omaa olemassaoloaan ei viimemainittu ole lakannut punomasta juoniaan ja hautomasta aseellista esiintymistä maatamme vastaan. Näin on maamme ollut aina oltava valppaana turvallisuutensa puolustamiseen nähden. Maamme puolustuskykyisyyden jatkuvan lujittamisen, työtätekevien joukkojemme usein ja selvästi ilmaistun puolustustahdon ja -valmeuden ja hallituksemme järkähtämättömän ja johdonmukaisen rauhanpolitiikan ansiota on, että vihollisemme ovat toistaiseksi pidättyneet aseellisesta esiintymisestä maatamme vastaan ja että vallankumouksemme 15-vuotispäivänä saamme jatkaa sosialistista rakennustyötä rauhallisissa oloissa.

Nytkään, Lokakuun vallankumouksen 15-vuotispäivänä, maamme asema puolustusvalmeuden vaatimuksiin nähden ei suinkaan ole muuttunut. Puolueemme leniniläisen politiikan horjumattoman toteuttamisen ja sen perusteella saavutettujen sosialistisen rakennustyön menestysten ansiosta sosialismin voitto maassamme on tosin lopullisesti ja peruuttamattomasti ratkaistu. Mutta tästä huolimatta tai oikeammin sanoen juuri tämän vuoksi sosialistisen ja kapitalistisen maailman välinen sovittamaton ristiriita on siirtynyt entistä kärkevämpänä kansainväliselle areenalle. Toiselta puolen sosialismin voitokas toteutuminen meidän maassamme ja toiselta puolen kapitalistisen maailman syvenevä pula ja rappio asettavat tällä hetkellä erittäin terävästi kysymyksen näiden kahden maailman välisestä aseellisesta yhteentörmäyksestä.

Meidän 5-vuotissuunnitelmamme ratkaiseva vuosi on osoittanut ja osoittaa, että se, mitä koko maailman porvaristo huusi fantasiaksi — ensimmäinen viisivuotissuunnitelma — tuleekin täytetyksi neljässä vuodessa ja näin joutuu porvaristo syömään omat sanansa katkerina paloina.

Toisella puolen rajaviivaa taas kaikki merkit osoittavat kapitalistisen maailman tuhon tuloa. Tilanne kärjistyy kärjistymistään.. Kapitalistisen järjestelmän nousuaika laskee huimaavaa vauhtia alaspäin kaikilla aloilla, lukuunottamatta sotatarvetuotantoa, joka johtavissa kapitalistisissa maissa on vuodesta 1913 noussut 78 %. Vallitseva talouskriisi ja sotabudjettien kasvu osoittavat meille selvästi, että kapitalistisella yhteiskunnalla ei ole muuta ulospääsyä tästä umpikujastaan kuin sota, ja meille on myöskin täysin selvää, että nämä sotavalmistelut kohdistuvat meihin.

Taloudellista rakennustyötä uusille sosialistisille raiteille johtaessamme me emme siis voi emmekä saa unohtaa rakennustöiden rintamalla saavutettujen voittojen turvaamista. Neuvostomaamme puolustus on meidän jokapäiväinen tärkeä tehtävämme. Kapitalistinen maailma ei ainoastaan valmista murha-aseita, laivastoja meitä vastaan, vaan myös mobilisoi laajojen joukkojen mielialaa sotavalmistelujensa puolelle. Tätä joukkojen mielialan mobilisointia suoritetaan kapitalistisissa maissa jo koulupenkistä auran sorvikkaan saakka. Selkäpuolen turvaamiseksi järjestetään maanpuolustuksen lujittamisen varjolla erilaisia yhdistyksiä, joissa suoritetaan porvariston yleinen sotilaskouluutus, esimerkiksi suojeluskunnat, kemialliset puolustusliitot, ampumaseurat, lottayhdistykset jne. Kaikki nämä kapitalistien toimenpiteet kohdistuvat meitä vastaan.

Meidän tehtävämme on olla aina valmiina vasta-rynnäkköön kapitalistien hyökkäyksiä vastaan taataksemme 5-vuotissuunnitelman toteuttamisen 4 vuodessa ja siirtymisen toisen viisivuotissuunnitelman suurien tehtävien suorittamiseen. Tulevan sodan, jossa tekniikka tu'ee näyttelemään huomattavaa osaa, varalta meidän on

valmistauduttava tarmokkaasti. Ennenkaikkea meidän on turvattava Punaisen armeijan taistelukuntoisuus, Punaisen armeijan joka on aina ollut ja on moraalisesti päätään korkeammalla kapitalistisen järjestelmän armeijoita. Sen jo saavuttamaa varsin huomattavaa teknillistä valmeutta on edelleen kehitettävä. Mutta tämä ei vielä riitä. Me tiedämme, että tulevaan sotaan ei ota osaa ainoastaan armeija, vaan koko maan väestö, ja näin ollen on meidän likvidoitava sotilaallinen lukutaidottomuus koko väestön keskuudessa. Tätä suurta työtä suorittaa meillä yhteiskunnallinen sotilasjärjestö, Osoaviahim, vallankumouksessa karaistuneen leniniläisen puolueen johdolla. Osoaviahim on muodostunut mahtavaksi, monimiljoonaiseksi yhteiskunnalliseksi sotilaallis*e*ksi järjestöksi, jonka kautta saavat perussotilaskouluutuksen miljoonat reservissä olevat, jotka sodan syttyessä sulautuvat taistelevan armeijan riveihin.

Karjalan kansallisessa tasavallassa on Oso-järjestö saavuttanut huomattavia tuloksia laajojen joukkojen sotilaskouluutuksessa. Nykyisin on Karjalassa 27 Oson neuvostoa, 611 solua. Yleinen jäsenmäärä 30.000. Sotilasopiskelupiirejä toimii 220, joissa opiskelee sotataitoa säännöllisesti n. 10.000 henkeä. Opiskelutyössä, sotilaskouluutuksessa olemme kohdanneet paljon vaikeuksia, jotka johtuvat Karjalan erikoisista oloista, mutta voittamattomia ne eivät ole.

Sotilasopiskelu naisten keskuudessa on kaikkein heikoin kohta. Ensiapupiireissä opiskelee naisia ainoastaan Petroskoissa. Muualla Karjalassa naisten osanotto sotilasopiskeluun on melkein olematonta. Tämä epäkohta on kiireellisesti korjattava. Samoin kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla on sotilaspiirien toiminta heikkoa. Erikoisesti edellä mainittuihin seikkoihin on meidän kiinnitettävä huomiomme. On muistettava, että neuvostotilat ja kollektiiviset taloudet maaseudulla ovat neuvostomaan puolustuksen tukipisteitä. Kaikissa kollektiivitalouksissa on miesten saatava sotilaskouluutuksen minimi voidakseen siirtyä taistelevan armeijan riveihin sodan aikana, ja naisten on valmistauduttava selkäpuolen toimintaan.

Myöskin Leningradin alueen suomenkielisen väestön keskuudessa on maanpuolustustoimintaan nähden paljon toivomiseen varaa. Näiden seutujen suomenkielisissä satalukuisissa kollektiivitalouksissa on paljon sellaisia, joissa Oson toimintaa ei ole edes saatu alkuun, ja monissa niissäkin kollektiivitalouksissa, joissa Ososolut on perustettu, niiden toiminta rajoittuu jäsenmaksujen keräämiseen yms. ilman että sotilaallista kasvatus- ja valmennustyötä niissä olisi saatu järjestetyksi. Naisten osallistuminen sotilasopiskeluun on täälläkin samoin heikkoa. Ja kuitenkin niin Leningradin alueen suomenkielisten seutujen kuin Karjalankin väestö on, lähellä rajaa asuen, vaarassa joutua kaikkein ensimäiseksi vihollisen hyökkäilyjen alaiseksi, ja sen takia on laajojen joukkojen perehtyminen maanpuolustuksen tehtäviin ja taitoihin täällä erittäin tärkeätä.

Meillä on yhteiskunnallisia, ammattiliitto-, nuorisoliitto- ja jopa vielä puoluejärjestöjäkin, jotka aliarvioivat laajojen joukkojen sotilaskouluutuksen tärkeyden. Tämä aliarviointi meidän on yhteisvoimin murrettava, sillä Kaukaisen idän ja koko yhä kärjistyvän kansainvälisen tilanteen tapahtumat ja merkit meille selvästi osoittavat, että ei ole kaukana aika, jolloin luokkamme ja puolueemme kysyy meiltä mitä olemme tehneet maamme puolustuskuntoisuuden lujittamiseksi. Laiminlyöntien korjaaminen on silloin myöhäistä ja me joudumme välinpitämättömyydestämme kalliisti maksamaan.

Nyt, viettäessämme vallankumouksemme 15-vuotisjuhlaa, toteuttaessamme 4:nnen päättävän vuoden tehtäviä sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla ja valmistautuessamme vastaanottamaan historiallisesti käänteentekevää II viisivuotissuunnitelmaa, jonka aikana tulemme suorittamaan luokkien likvidoinnin yleensä, meidän on myös päästävä siihen, että yhteiskunnallinen maamme puolustusjärjestö, Osoaviahim, pääsee normaaliseen, laajojen joukkojen sotilaskouluutukseen, valmistaakseen Punaiselle armeijalle reservin ja toiseksi valmistaakseen selkäpuolen tukipisteet. toisaalta on muistettava, että meidän puolustuskuntoisuutemme tehtäviin ei sisälly ainoastaan raatajarahvaan sotilaallinen kouluutus, vaan myöskin se, että tuemme ja kaikin eri tavoin edistämme sosialistisen rakennustyön eteenpäin viemistä. Tämä onkin meidän perustehtävämme, sillä tämän kautta takaamme sosialistisen isänmaamme puolustuskuntoisuuden.

Neuvostovallan raatajarahvas kommunistisen puolueen johdolla toteuttaa 5-vuotissuunnitelman 4.ssä vuodessa. Punainen armeija seisoo graniittimuurina ja on valmis antamaan kuolettavan iskun kapitalistisille seikkailijoille, jos he uskaltavat häiritä sosialismin rakennustyötä. Neuvostovallan puolella ei ole ainoastaan oman maan työväestö, vaan koko maailman proletariaatti, sillä se tietää, että jos kapitalistien onnistuu kukistaa neuvostovalta, niin silloin musta taantumus tulee murtamaan työväenliikkeen koko maailmassa. Mutta me olemme varmoja Punaisen armeijan taistelukuntoisuudesta. Me luotamme omaan voimaamme, emmekä unohda, että meidän taisteluvalmeuttamme valvoo ja siihen luottaa koko maailman proletariaatti.

Punainen armeija on koko maailman proletariaatin aseellinen etujoukko. Sen taistelukuntoisuutta on yhä edelleenkin lujitettava. On lujitettava myös Osoaviahimin toimintaa, sillä se valmistaa miljoonia reserviläisiä Punaiselle armeijalle. Olemme aina valmiit taisteluun maailman proletaarisen vallankumouksen puolesta Kominternin johdolla.

Y. SAVOLAINEN

Kulttuurisesta rakennustyöstä Leningradin alueen suomenkielisen väestön keskuudessa

NEUVOSTOLIITTO parhaillaan suorittaa ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljännen päättävän vuoden tehtäviä. Kommunistisen puolueen ja neuvostojen johdolla on päästy suuriin saavutuksiin sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla. Tämän vuoden kuluessa ovat valmistuneet ja laskettu käyntiin kymmenet ja sadat suurtehtaat, sähköasemat, kaivokset, kone- ja traktoriasemat. On valmistunut ja toiminnassa Harkovin traktoritehdas ja Moskovan kuulalaakeritehdas, Nizhnij-Novgorodin autotehdas ja Svankan alumiinikombinaatti, Dneprostroin ensimmäiset jättiläistyöt ja Magnitogorskin ensimmäiset sulatusuunit. Syyskuun 21 pnä tiedotettiin, että Kuznets on antanut ensimmäisen teräksen. Lähi kuukausien aikana valmistuvat alueellamme kaksi suurta sähköasemaa — Dubrovkan ja Syvärin. Neuvosto-Karjalassa ja Muurmannin piirikunnassa ovat myöskin käynnissä laajat rakennustyöt. Pystytetään Pohjolan

isoa kemiallista kombinaattia, laajennetaan apatiittilouhimoita, rakennetaan voimakasta sähköasemaa Nivajoen varrelle ym. Esimerkkejä voitaisiin luetella paljonkin, mutta tämäkin jo riittää osoittamaan suoritettavien rakennustöittemme valtavuutta.

Samoin sosialistisen maatalouden alalla on viime vuosina otettu ratkaisevia askeleita tuotannon koneellistuttamisen ja tuotemäärän kohottamisen alalla. Tuhannet ja kymmenet tuhannet yhteistaloudet ovat organisatooris-taloudellisen lujittumisensa vaiheessa. Puolueen ja hallituksen keskuselinten tämän vuoden päätökset maatalousverosta, viljan- ja lihanhankinnan supistamisesta, kollektiivitalouksien kauppatoiminnan kehittämisestä ym ovat olleet voimakkaina vipusimina kollektivistien tuotannollisen innostuksen eteenpäin viemiseksi ja yhteistalouksien jäsenjoukkojen aineellinen asema on kaiken tämän johdosta huomattavasti parannut.

Rinnan taloudellisen kehityksen kanssa edistyy myöskin kulttuuritoiminta työtätekevien joukkojen keskuudessa, vaikka se ei aina ole täydellisesti vastannutkaan nopeasti kasvavan rakennustyömme tempoja ja vaatimuksia. Nyt, Lokakuun vallankumouksen XV vuosipäivän yhteydessä, katsoessamme kuljettuun taipaleeseen ja sen antamiin tuloksiin, on todettava, että kulttuuri- ja joukkovalistustyössä suomenkielisen väestön keskuudessa, kuten muidenkin kansallisuuksien keskuudessa Neuvostoliitossa, on niin suuria saavutuksia, jollaisiin vain voidaankin päästä työtätekevien itsensä ollessa isäntinä, neuvostovallan aikana. Kommunistisen (bolshevikkien) puolueen leniniläinen kansallisuuspolitiikka on turvannut kaikille kansallisuuksille omakielisen kulttuuritoiminnan kehittämisen.

Mitä oli meillä, Leningradin alueen (Inkerin) suomenkielisen väestön keskuudessa ennen Lokakuun vallankumousta, tsaarinvallan aikana? Muutamia kymmeniä kouluja, joissa olivat suomenkielen taitoiset työntekijät, mutta niissäkin opetus tapahtui venäjänkielellä, jota kouluun tulevat lapset eivät laisinkaan ymmärtäneet. Koulujen opetusohjelmiin pääaineena kuului pimitysoppi — uskonto, jota päntättiin äidinkielellä, ja kaikki muut opinalkeet yritettiin antaa vieraalla kielellä. Aikuisen väestön valistamisesta ei kukaan huolehtinut. Muutamilla paikkakunnilla oli nuorison n.s. vapaavalistusseuroja ja laulukuoroja, mutta niiden yleissivistävä merkitys oli mitätön. Papit ja lahkolaiset suorittivat työtään lavealti. Kirjallisuus, jota papisto etupäässä hankki Suomesta, oli sisällöltään uskonnollista taikka porvarillista rakkausruikutusta. Samanlaista oli lehdistö, joita pieni prosentti väestöstä tilasi Suomesta ja täällä, Pietarissa, ilmestyneet lehdet Inkeri ja Neva olivat papiston, kulakiston (edellinen) sekä kansalliskiihkoisen menshevistisen opettajiston ym intelligenssin (jälkimmäinen) äänitorvia. Kerran vuodessa ilmestyi suomenkielinen almanakka ja «sääntietäjä»-kalenteri. Tämän painetun sanan opettava merkitys oli hyvin vähäinen, mutta myönteinenkin puolensa silloisissa tsaarivallan oloissa sillä oli, jota ei voida kieltää — se piti vississä määrin väestön lukuhalua vireillä sekä säilytti alueemme suomenkielisen väestön määrätyn osan, pääasiallisesti nuorison, lukutaitoisena suomenkielellä.

Opiskelumahdollisuuksia ei työtätekevällä ja vähävaraisella väestöllä ollut. Opettajien, lukkarien ja varakkaiden talonpoikien lapsia pääsi joku määrä Kolppanan opettaja- ja lukkariseminaariin ja Pietarin suomalaiseen ylempään kirkkokouluun (jotka olivatkin ainoat korkeampi-

tyyppiset koulut) ja vain harvat Inkerin varakkaat suvut, pientilalliset (kuten esim. Kurikat, Jamalaiset, Toikat) kykenivät kustantamaan lapsiaan Suomen «pappiskouluihin» taikka muihin oppilaitoksiin. Harvat olivat myöskin ne, joiden onnistui päästä esim. Pietarin venäläisiin oppilaitoksiin.

Kaikkia niitä saavutuksia, joihin olemme päässeet neuvostovallan 15 vuoden aikana, ei voida missään muodoin verrata tilanteeseen ennen Lokakuun vallankumousta, niin valtavat ne ovat. Lokakuun vallankumouksen 15-vuotispäivänä Leningradin alueen ja Neuvosto-Karjalan kansalliset piirit ja kyläpiirit voivat ylpeydellä raportteerata suurista voitoistaan kulttuurisen rakennustyön alalla. Yksistään Leningradin alueella toimii tätä nykyään yli 300 suomenkielistä alkeiskoulua, joissa opetus tapahtuu lasten äidinkielellä, kuuluen opetusohjelmiin sellaiset aineet kuin luonnontieto, yhteiskuntaoppi, matematiikka, suomen- ja venäjänkieli, kuvaamotaiteen alkeet, laulu, fyysillinen kulttuuri ja polyteknillinen työkasvatus. Opetuksessa käytetään aktiivisia ja lasten itsenäistä toimintaa sekä havaintokykyä kehittäviä opetustapoja, opintomatkoja, käytännöllistä työtä sekä lakkaamatta ollaan kiinteässä yhteydessä tuotantolaitosten taikka kollektiivisten suurtalouksien kanssa. Lasten työ koulun oppilasjärjestöissä ja pioneeriosastoissa totuttaa oppilaita jo koulussakäynnin aikana yhteiskunnalliseen ja kollektiiviseen toimintaan. Melkein jokaisessa koulussa toimii lasten kooperatiivi, ilmestyy seinälehti, on järjestetty ruokala. Suurta huomiota kiinnitetään oppilaiden kansainväliseen uskonnonvastaiseen ja yleensä kommunistiseen kasvatukseen. Useissa alkeiskouluissakin toimivat MOPRin: Nuorten jumalattomien, Alas lukutaidottomuusyhdistyksen ym. järjestöjen solut.

Tärkeimpänä saavutuksena alkeisopetuksen alalta on mainittava se, että jo v. 1930 ja 1931 päästiin maassamme toteuttamaan yleistä alkeisopetusvelvollisuutta, jolla useat kapitalistiset maat ovat kerskuneet jo pitkät ajat, mutta faktillisesti on siellä suuri prosentti työläisten ja köyhien talonpoikien lapsista tänäkin päivänä koulun ulkopuolella.

Alkeiskoulujen verkoston ohella yhtämittaa laajenee alueemme niinkuin koko Neuvostoliitonkin korkeampityyppisten, keski- ja korkeakoulujen verkosto. Tämän oppivuoden, 1932—33, alussa oli Leningradin alueella yli 30 suomenkielistä kollektiivitalouksien nuorisokoulua, kalastajakoulua ja 7-vuotista tehdaskoulua. Enemmistö näistä toimi jo edellisinä vuosina ja ovat jo nyt täydellisesti kolmiluokkaisia kollektiivitalouksien nuorisokouluja taikka 7-vuotisia kouluja ja osa on avattu tänä syksynä. Kaikki koulut ovat yhteydessä tuotantolaitosten taikka kollektiivitalouksien ja neuvostotilain kanssa, joissa oppilaat suorittavat tuotannollisen praktiikkansa ja siten lujittavat polyteknillistä taitoaan ja tietoisuuttaan. Tämän lisäksi on kouluissa eri alojen työverstaita, joissa myöskin annetaan oppilaille työtottumuksia ja joiden kalustamisesta yhdessä valistuselinten kanssa huolehtivat myöskin koulujen kanssa yhteydessä olevat ja sopimuksen solminneet tuotantolaitokset.

Eri alojen ammattitaitoisten spesialistien kasvattamisesta sosialistista teollisuutta, liikennelaitosta, maataloutta ja kulttuurityötä varten huolehtivat lukuisat keski- ja korkeakoulut — instituutit ja teknikumit. Leningradissa, Leningradin alueella ja Neuvosto-Karjalassa toimivat tätä nykyä seuraavat suomenkieliset keski- ja korkeakoulut (joissa opetus jo kokonaisuudessaan taikka

opettajakaatereiden puutteessa vielä väliaikaisesti vain osittain suoritetaan suomenkielellä): kommunistinen yliopisto, vähemmistökansallisuuksien pedagoginen instituutti Leningradissa, jossa on suom. osasto, samoin pedagoginen instituutti Petroskoissa, neuvostopuoluekoulut Leningradissa ja Petroskoissa, pedagogiset teknikumit Leningradissa, Krasnogvardeiskissa, Petroskoissa, Uhtualla; maatalousteknikumit ja metsäteknikumit Leningradin Esikaupunkipiirissä (Rääpyällä), Petroskoissa ja Uhtualla; kooperatiiviteknikumit Leningradissa ja Petroskoissa; Leningradin valtion yliopiston suom. työläistiedekunta (rabfakki); dramaattinen teknikumi Leningradissa; lääketieteellinen teknikumi Petroskoissa, tehdaskouluja ja eri alojen rabfakkeja kummassakin keskuksessa ym. Näissä opiskelee tuhansia suomenkielisiä oppilaita ja etusija vastaanotossa annetaan työläisten, kollektivistien sekä köyhien ja keskivarakkaiden yksityistalonpoikien lapsille. Useita satoja on jo näiden oppilaitosten päättäneitä, jotka työskentelevät taloudellisella ja kulttuurisella alalla — puolue- ja neuvostotyössä — opettajina, maatalousspesialisteina, näyttelijöinä, kooperatiivityöntekijöinä jne. Oppilaitosten yhteydessä on oppilailla asunnot, ruokalat ja valtio turvaa kaikki oppilaat kuukausistipendillä, jonka suuruus riippuu oppilaan varallisuudesta, perheoloista sekä myöskin hänen kuormituksestaan ja edistymisestään. Tästä näemme, että kaikilla suomenkielisillä työtätekevillä, kuten muillakin Neuvostoliiton kansallisuuksilla, on mitä laajimmat mahdollisuudet tietojen hankkimiseen, mahdollisuudet oppia ja valmistua harrastamansa alan työntekijäksi.

A i k u i s e n väestön valistustyön palveluksessa ovat sadat lukutuvat, klubit, kansantalot, punanurkat, kirjastot, kinot, radiovastaanottajat, valistustalot ja teatterit. Valtavana vipusimena tässä on omakielinen kirjallisuus, aikakaus- ja sanomalehdistö — aluelehdet Leningradissa ja Petroskoissa: Vapaus, Punainen Karjala, Nuori Kaarti, Neuvostonainen, Kommunisti, Kollektivisti, Valistustyö, Punavartio, Rintama, Kipinä, jotka leviävät Leningradin alueelle sekä Neuvosto-Karjalaan ja monille muille Neuvostoliiton alueille, joilla asuu suomenkielistä väestöä. Näiden lehtien lisäksi ilmestyy useita piirilehtiä, ammattilehtiä (Metsätyöläinen, Kalastaja ym.) ja suomenkielisiä sivuja lukuisten piirien venäjänkielisissä sanomalehdissä. Näitä lehtiä kustantaa valtion kustannusliike Kirja, joka toimii vuodesta 1923 (valtion liikkeenä vuodesta 1931). Kirja on jo useiden vuosien kuluessa julkaissut suuren määrän eri alojen kirjallisuutta — poliittista, maatalous- ja kollektivisointi-, teknillistä, sotilas-, terveydenhoito-, nuoriso-, lasten-, näytelmä-, kaunokirjallisuutta ym. Kirja on julaissut myöskin kaikki I-asteen koulujen oppikirjat Leningradin alueen ja Neuvosto-Karjalan kansankielisiä kouluja varten sekä myöskin jo huomattavan osan keski- ja korkeakoulujen oppikirjoista.

Leniniläisen kansallisuuspolitiikan perusteella kehittyy alueellamme ja Neuvosto-Karjalassa kansallinen proletaarinen kulttuuri, kirjallisuus ja muut taidealat. Vuodesta 1928 toimii neuvostokirjailijain suomenkielinen järjestö Leningradissa ja samanlainen järjestö Karjalassa. On jo ilmestynyt useita suomenkielisten neuvostokirjailijaimme tuotteita — näytelmiä, kertomuksia, romaaneja, runo- ja kuvauskokoelmia. Vuodesta 1929 on ilmestynyt kirjailijain ja kynäilijäin kollektiivinen tuote — vuosialbumi Kevätvyöry. Kymmeniä venäläisten ja

ulkomaalaisten vallankumouksellisten kirjailijain teoksia on jo julkaistu suomenkielellä sekä on pantu alulle suomenkielisten kaunokirjallisten tuotteiden kääntäminen venäjänkielelle. Toista vuotta toimii Leningradissa alueen suom. agit-teatteri, joka on tehnyt kymmeniä matkoja alueen piireihin sekä järjestänyt näytäntöjä Leningradin suom. valistustalolla. Tänä vuonna avattiin Karjalassa vakinainen suomenkielinen teatteri Petroskoihin. Teatterin ohjelmistossa on ollut alkuperäisiä sekä suomennettuja huomattavimpia vallankumouksellisten dramaturgien näytelmäkappaleita. Alkuaskeleita on otettu proletaarisen joukkolaulun kehittämisessä. Jonkin verran jalansijaa ovat näyttämöillämme ja lukutupien dramaattisissa piireissä saaneet myöskin uudet näyttämötaiteelliset työmuodot — elävälehti, itsetoiminnalliset konserttitilaisuudet, joukkolausunto, politarpajaiset, Sinipusero- ja Punapaita-ryhmien esiintymiset ym. Mutta yleensä on sanottava, että politvalistuslaitosten työ ja taiteellinen joukkotoiminta erikoisesti ovat viime vuosina jääneet pahasti jälkeen taloudellisen rakennustyömme myrskyisen vauhdin vaatimuksista. Työtätekevien joukkojen kulttuuritarpeet ovat huimaavasti kasvaneet hyvin lyhyessä ajassa ja lukutupiemme ja klubiemme joukkotyö, taidepiirien toiminta (laulu- ja musiikkipiirien, näytelmäkerhojen) on ollut niin kehnoa, että se ei ole kyennyt joukkojen kulttuuritarpeita läheskään tyydyttämään. Tässä meillä on heikkous ja kaikkien saavutusten ohella on se meidän bolshevikkeina tunnustettava. Tämän epäkohdan poistamiseen on kaikkien järjestöjen ryhdyttävä nopealla tempolla ja valistusjärjestöjemme keskuselinten viimeaikaiset päätökset viittaavatkin tähän. Tätä on pidettävä silmällä vielä senkin vuoksi, että valistuslaitostemme joukkotyön heikkoutta ovat vihollisemme — mustakaapuiset papit ja lahkolaissaarnaajat — aina valmiit hyväkseen käyttämään, ja käytäntö onkin osoittanut, että missä joukkovalistustyö on heikentynyt niin heti kohta lahkolaispapit kiiruhtavat sinne jouhiorkestereineen ja laulukuoroineen suorittamaan väestön keskuudessa vastavallankumouksellista työtään.

Nyt Lokakuun XV vuosijuhlan yhteydessä, kun eri paikkakunnilla tehdään yhteenvetoja myöskin kulttuurityöstä sekä asetetaan tehtäviä vastaisuutta varten, on tässä suhteessa politvalistustyön alalla saatavakin ratkaiseva käänne aikaan. Ei saa olla ainuttakaan «lukkotupaa», vaan ne on saatava voimaperäisesti toimiviksi lukutuviksi ja valistustaloiksi. Ei ainuttakaan tomunpeittämää ja äänetöntä radiovastaanottajaa, vaan kaikki ne on saatava kovapuhujiksi ja järjestettävä uusia kymmeniä radiopisteitä lisää. Kiertävät ja vakinaiset kinot on saatava säännöllisesti toimimaan ja filmiohjelmisto on saatava todelliseksi sosialistisen rakennustyön ja kulttuurivallankumouksen asiaa palvelevaksi. Lukutupiin on saatava kykenevät ohjaajavoimat, jotka osaavat mobilisoida kaikki paikkakuntien kulttuuriaktiivin ja eturivin työläiset sekä kollektivistit suorittamaan poliittisen valistustyön iskuohjelmaa väestön keskuudessa. Ellei ennemmin ole vielä perustettu, niin nyt Lokakuun 15-vuotisjuhlien jälkeen on jokaiseen lukutupaan, klubiin ja punanurkkaan perustettava aikuisten iltakouluja, poliittisia piirejä, teknillisiä opiskelukerhoja (Tekniikan valtaamisen puolesta-yhdistyksen soluja), syvennettävä ja parannettava taidetoimintaa, perustettava orkestereja, laulupiirejä, näytelmäpiirejä, itsetoiminnallisia laulu-, musiikki- ja tanssiporukoita, säännöllisesti julaistava seinälehtiä, esitettä-

vä eläviälehtiä. Kollektiivitalouksien ja tuotantolaitosten on yhdessä lukutupien ja klubien kanssa järjestettävä työläisten ja kollektivistien opintomatkoja museoihin, teattereihin, uusille rakennustöille, tehtaisiin. Käytännöllinen kokemus viime kesänkin ajalta (esim. eräissä Esikaupunkipiirin, Oranienbaumin ja Krasnogvardeiskin piirin kollektiivitalouksissa) on osoittanut, että tällaiset kulttuurirynnistykset ovat usein tuottaneet syvällisempiä ja voimakkaampia tuloksia kuin mitkään luennot ja piirit.

Kansainvälisen ja sotilaallisen kasvatuksen lujittamisen merkeissä on parannettava urheilujärjestöjen, Osa-Aviahimin solujen ja MOPRin työtä. On järjestettävä Työ- ja puolustusvalmis-urheilumerkin normien suorittaminen. Samoin on saatava vilkkaasti toimimaan Sotivien jumalattomien Liiton ja Autodor-yhdistyksen solut. Ohjaajiksi on mobilisoitava kaikki kykenevät voimat — opettajat, eturivin nuorisoliittolaiset, kollektivistit ja työläiset, demobilisoidut puna-armeijalaiset ja erikoisesti armeijan soittokunnissa palvelleet ym. Samoin on tehtävä kaikki mahdollinen kaadereiden kasvattamiseksi, lähettämällä eturivin kulttuuriaktiivia erilaisille kursseille, kouluihin. Täten kaikkien järjestöjen sekä laajojen työtätekevien joukkojen yhteisvoimilla voidaan lyhyessä ajassa likvidoida joukkovalistustyömme takapajuisuus ja saada se palvelemaan rakennustyömme ja kulttuurivallankumouksen nykyisen kauden tehtäviä.

Saavutusten ohella on suomenkielisessä koulutyössä myöskin paljon epäkohtia. Opetustyön ja metoodisen työn laadussa on vielä paljon parantamista. NKP(b):n KK:n päätöksessä 5. IX. 1931 Alkeis- ja keskikouluista osoitetut koulutyön laadulliset heikkoudet koskevat myöskin suomenkielisiä kouluja. Koulu ei ole kyennyt vielä antamaan kasvateilleen vastaavaa yleissivistävää tietomäärää sekä on vaillinaisesti valmistanut keski- ja korkeakouluihin hakijoita. Opettajien ammattitaidon kohottamista, itseopiskelua sekä paikallisten pedagoogisten yhtymien työtä ei ole vielä järjestetty uusia vaatimuksia ja keskuselinten viimeisimpiä päätöksiä vastaavasti. Koulujen oppikirjoilla varustelu ei aina eikä kaikissa piireissä ole ollut hyvällä kannalla. On ollut suuria myöhästymisiä kirjojen kustantamisen sekä myöskin kirjojen hankinnan alalla, mikä on haitallisesti vaikuttanut koulutyön tehokkuuteen. Opettajakaadereiden kasvatustempo ei ole kyennyt tyydyttämään kouluverkoston nopean kasvun vaatimuksia, ja tämän takia on kouluihin täytynyt komentaa pedagogiselta pätevyydeltään heikkojakin ja keskeneräisesti valmistautuneita työntekijöitä. Yhteys koulujen ja tuotantolaitosten (kollektiivitalouksien) välillä on monin paikoin vielä heikkoa, josta syystä kärsii koulujen polyteknisoiminen ja koulun sekä oppilaskollektiivin aineellinen turvaaminen. Kaikki nämä epäkohdat on vastaisessa työssä likvidoitava.

Koulutyön alalla edessämme olevia tehtäviä ovat maaseudulla 4-vuotisesta opetuksesta siirtyminen yleiseen 7-vuotiseen opetukseen ja kaupungeissa — 7-vuotisesta siirtyminen yleiseen 10-vuotiseen opetukseen. NKP(b):n KK:n päätösten mukaan (syysk. 1931 ja elok. 1932) on vakiinnutettava koulutyötä systemaattisten opetusohjelmien perusteella, lujitettava polyteknisoimista, kohotettava opettajan osuutta opetusprosessissa, parannettava hänen aineellista asemaansa, kohotettava opettajiston ammattitaitoa ja metoodista pätevyyttä, kohotettava koulutyön laatua yleensä. Solmittava kiinteät sopimukset koulujen ja tuotantolaitos-

ten välillä, lujitettava oppilaiden tuotannollista praktiikkaa ja parannettava koulujen aineellista tilaa.

Lajojen työtätekevien joukkojen huomio on saatava kiinnitetyksi koulujen ja kaikkien valistuslaitosten työhön. Yhä uusia työläis- ja kollektivistijoukkoja on saatava aktiivisesti mukaan. Kaikkien tehtävien täyttämisen valvomiseksi on toteutettava joukkokontrollia. Joukkojen on syvästi huolehdittava valistuslaitosten työstä kuin läheisestä ja mitä tärkeimmästä asiastaan.

Tekniikan valtaaminen, yleisen oppivelvollisuuden toteuttaminen, koulujen polyteknisoiminen, opetustyö systemaattisten ohjelmien mukaan, poliittisen ja yleissivistävän joukkovalistustyön sekä taidetoiminnan tehostaminen, muodoltaan kansallisen ja sisällöltään sosialistisen kulttuurin kehittäminen, — siinä puolueemme ja neuvostovallan asettamat tunnukset kulttuurivallankumouksen rintamalle. Tämän ohella on kaikinpuolin edistettävä uusien elinolo- ja kulttuurilaitosten verkoston kasvua. Paitsi valistuslaitoksia on avattava riittävä määrä lastenkasvatuslaitoksia — (lastentarhoja, -seimejä) yhteisruokaloita, lääkintälaitoksia ym. Neuvostoliiton kaikki kansallisuudet, myöskin Leningradin alueen ja Neuvosto-Karjalan suomenkieliset työtätekevät joukot lähtevät Lokakuun vallankumouksen 16:nnelle vuositaipaleelle taloudellisen rakennustyön yhteydessä täyttämään näitä kulttuuririntaman taistelutehtäviä. Puolueen ja neuvostovallan johdolla astuvat he voitokkaasti sosialistisen rakennustyömme toiseen viisivuotiskauteen, rakentamaan luokatonta sosialistista yhteiskuntaa.

N. KAROTAM

Ulkolainen pääoma Latviassa ja Virossa ja intervention vaara

(Jatkoa)

Viron maksutasaus oli seuraavaa

(1000 Vkr)

Vuonna	Debet	Krediitti	Saldo
1926	14672	18370	+ 3698
1927	18394	14794	— 3600
1928	151066,5	144062,0	— 7004,5

Vuosien 1926 ja 1927 summat ovat annetut ulkomaankauppaa lukuunottamatta. Myöskin se lukuunotettuna maksutaseen saldo on v. 1926 +611,4 tuhatta kr., v. 1927, + 9,284,5 tuh. kr. Vuoden 1928 summassa on huomioonotettu myöskin ulkomaankauppa.

Lehti aivan oikein huomauttaakin, ettei tällainen tase anna Viron porvaristolle iloitsemisen aihetta. Käytettävissä ei ole numeroita Viron maksutaseesta viimevuosilta, mtta Viron ulkomaankauppa osoittaa vuodelta 1930 huomattavaa taantumista (kysymys aktiivisesta tai passiivisesta taseesta ulkomaankaupassa näyttelee ratkaisevaa osuutta Viron maksutaseessa). Näin esim. pellavaa vietiin ulos v. 1930 — 3,9 milj. Vkr arvosta (v. 1929 — 8,5 milj. Vkr. arvosta), metsätuotteita vietiin v. 1930 ensimmäisten 11 kuukauden aikana 6,8 milj. Vkr. arvosta (v. 1929— samanlai-

sena aikajaksona 11,6 milj. Vkr. arvosta), jne.

Viroon samoin kuin Latviaankin ulkomainen pääoma menee, ensiksi välittömän voiton saannin tarkoituksessa (korkeat korot pääomille, halvempi työvoima verrattuna länsimaihin, luonnonrikkaudet: metsä, liuskekivi jne) ja toiseksi tarkoituksella valmistaa maaperää interventiota varten SNTL:oa vastaan, ja varusteita sotilaallista hyökkäystä varten proletaarista valtiota vastaan.

Viron sisä- ja ulkopoliittinen orientoituminen Englannin mukaan on selitettävissä sillä, että suurin osa Virossa toimivasta ulkolaisesta pääomasta kuuluu Englannille. Rinnan Puolan — ja viimeaikoina myöskin Suomen kanssa — Viro on ollut eräs vihamielisimpiä Baltian maita suhteessa SNTL:oon. Tämän vuoksi onkin ehkä oikein väittää, että välitöntä interventioon valmistautumista suoritetaan Virossa vieläkin suuremmin tempoin kuin Latviassa, missä tätä avointa valmistusta jossakin määrin jarruttavat Latvian porvariston välittömät taloudelliset intressit. Viimemainittu esimerkiksi saa huomattavia tuloja Neuvostoliiton ja Latvian välisestä kauppasopimuksesta, jotka tulot näyttelevät pulakaudella huomattavaa osuutta Latvian taloudessa. Samoin myöskin SNTL:n ja Viron välillä on olemassa kauppasopimus, mutta Viron neuvostovastaisen politiikan vaikutuksesta tämä sopimus on tähän saakka melkein kokonaan jäänyt vain paperille.

Esitämme muutamia tosiasioita intervention valmistamisesta SNTL:oa vastaan. Narvan kapungin seuduille rakennetaan varustuksia rautabetonista. Siellä myöskin lasketaan uusia teitä ja korjataan vanhoja, joilla kaikilla on yksinomaan sotilaallinen merkitys ja johtavat suurimmalta osaltaan meidän rajoillemme. Meidän rajaamme ulottuvilla seuduilla kuivataan soita, kaadetaan metsä strategisilla tukikohdilla sotilaallisia toimintoja ehkäisevien seikkojen poistamiseksi. Luonteenomaisena episodina voi esittää sellaisen tosiseikan, että samaan aikaan, kun virolainen porvaristo sympatiseeraa Inkerin luokkana likvidoitua kulakistoa kohtaan ja kertaa suomalaisten fasistien valheellisia väitteitä "Tarton rauhansopimuksen rikkomisesta", vaikenee se täydellisesti siitä, kuinka se itse systemaattisesti karkoittaa satoja venäläisiä perheitä SNTL:oa rajoittavista Petshorskin, Isborskin ja Narvan piireistä. Nämä venäläiset lasketaan "epäluotettaviksi aineiksi" ja karkoitetaan Matsalulahden rannalle (Gapsalskin ujesti). Tämä on oikeata "selkäpuolen puhdistusta" sodan varalta, tämä on mitä hävyttömintä menettelyä vähemmistökansallista työväestöä kohtaan, jolla ei ole mitään yhteistä sen kanssa, että SNTL:ssa täyskollektivisoimisen pohjalla Inkerin kollektivistit itse likvidoivat "omia" kulakeitaan luokkana.

On rakennettu kaksi sotilasleiriä — toinen Narvan piirissä (Kurtna), toinen lähellä Pskovia (Värska-Petshori), mihin joka kesä kokoontuu sotaväkeä kaikista eri aselajeista.

Viro rakentaa kuumeisesti uusia strategisia rautateitä. Tarton-Petshorin rautatiellä on melkein yksinomaan sotilaallisstrateginen merkitys ja rakennettiin se routsalaisen Kreugerin tulitikkutrustin rahoilla, s.o. ulkomaisen pääoman välittömällä osanotolla. Luonteenomaista on, että rautatien rakentaminen aloitettiin loppupäästä — Neuvostoliiton rajalta. Toisessa vuorossa tätä rautatietä halutaan jatkaa Tartosta — Fellinin kautta — Pernoviin, mikä antaa helposti tilaisuuden käyttää Pernovin satamaa interventiotarkoituksiin määriteltyjen tavarasiirtojen suorittamiseen. Tarton-Petshorin rautatielinjan rakennussunnitelmaa käsiteltäessä kenr. Laidoner erehtyi lausumaan parlamentissa (osoitus kyseessäolevan tien taloudellisesta epäkannattavaisuudesta) että "me emme itse voi määritellä mihin tie on rakennettava, vaan määrittelevät sen meille muut".

Virtsun-Raplan rautatielinjan rakennustyöt ovat päättymässä. Tämän lisäksi Tarton-Narvan rautatielinjasta on rakennettu rannikolle neljä sotilas-strategista haararataa, erikoisesti sovellutettuina pans-

sarijunien toiminnalle maihinnousujoukkoja vastaan.

Suuresti laajennetaan ja syvennetään Gapsalin ja Pernovin satamia, mikä taloudelliselta näkökannalta ei ole millään tavoin selitettävissä, varsinkin nykyisen pulan aikana.

Rajan lähettyvillä erikoisesti Narvan ja Pskovin suuntaan on rakennettu kokonainen joukko uusia, autoliikenteelle kelvollisia ja motorisoitujen joukkojen toiminnalle erittäin soveliaita vierto- ja maanteitä.

Lähelle Vesenbergin kaupunkia on rakennettu suuri lentokenttä, mihin on keskitetty pääasiassa Englannista ostetut hävittäjä-lentokoneet. Sotilasilmailuvoimien valmennus tapahtuu englantilaisten instruktorien johdolla. Muut ilmailuvoimat on keskitetty pääasiassa Tallinnaan ja Tarttoon. Tämän lisäksi on Narvassa, Ievissä, Vaivarassa, Verrossa, Petshorissa ym rakennettu kokonainen joukko laskeutumiskenttiä lentokoneita varten.

Hyvin tärkeitä ovat ne toimenpiteet, joita toteutetaan Viron armeijassa tarkoituksella muodostaa jo rauhan aikana sellainen voima, joka rakenteensa ja järjestelynsä puolesta olisi kelvollinen sotatilanteessa. Viimeinen uudestijärjestely sisältyi siihen, että kaikki rykmentit, lukuunottamatta kahta rajavartiostorykmenttiä uudelleen muodostettiin ja jaettiin erillisiin jalkaväkipataljooneihin. Näissä pataljooneissa suurennettiin esikuntia, täydennettiin teknillisillä työntekijöillä, varustettiin kaikilla välttämättömillä yhteysvälineillä jne. niin, että pataljoonat saivat rykmentin koneiston rungon ja puuttuu niistä vain vastaava miesluku. Pataljoonien ja sotilaiden lukumäärä ei muuttunut, uudelleenjärjestettiin vain esikunnat, koneisto. Kaikki tämä tehdään sen vuoksi, että jo heti silloin kun ei vielä ole välitöntä sotatoimintaa, voitaisiin muodostaa runko, rykmenttien kaaderit siten, että ne mobilisation aikana voitaisiin nopeasti täydentää vastaavalla miesluvulla. Sota-aikanahan sotilasjoukko–osaston hallinnollisen koneiston työn joustavuudella ja valmeudella on suunnaton merkitys. Kaikki tämä esiintyy todisteena intervention välittömästä vaarasta.

Tällä hetkellä Virossa on 3 jalkaväkidivisiaa, joissa 12 erillistä jalkaväkipataljoonaa (kukin rykmentin oikeuksilla), auto-tankkirykmentti, neljä sotilasilmailudivisionaa (niistä yksi erikois-vesitasojoukkue) ja muita pienempiä joukkoja (ratsuväkeä, sapöörejä jne). Virolla on m.m. myöskin oma sotilas-ilmailuvoimiensa kehityksen "viisivuotissuunnitelma", joka edellyttää joka vuosi Englannista ostettavaksi 12—15 lentoyksikköä.

Viron aseellisten voimien valmennuksesta puhuttaessa on välttämättä mainittava myöskin siitä, että kaikissa kouluissa alkaen alkeiskoulun viimeiseltä luokalta ylöspäin vallitsee 10—15 päivän pakollinen leiriaika joka kesä. "Suojeluskunnassa" (fasistinen sotilasjärjestö) on 15 rykmenttiä. Se varustetaan sotilastekniikan kaikilla viimeisimmillä varustuksilla, samoin kuin vakinainen armeijakin, sikäli kun Viron hyvin rajoitetut taloudelliset mahdollisuudet yleensä sallivat. "Suojeluskunta" on rakentanut melkein joka kylään (puhumattakaan kaupungeista) ampumaratoja, joissa järjestön jäsenille annetaan systemaattisesti ampumaopetusta.

Porvarillinen sotilasopetus koulussa ja "suojeluskunnan" suorittama työ (sekä väestön suhteellisesti korkea yleissivistyksellinen taso) antavat mahdollisuuden Virolle siirtyä yksivuotiseen sotilaspalvelusaikaan, voidaksensa kouluuttaa armeijassa maksimaalisen määrän sotapalvelukseen kelvollisia miehiä mahdollisimman pienillä kuluilla. Tällä tavoin Viron koko miespuolinen väestö alkaen 14—15 ikävuodesta on pienemmässä tai suuremmassa määrin opetettua sotilasreserviä.

Viron militarisointi-dynamikaa kuvaavat seuraavat numerot: vuoden 1931 budjetista menee sotilasmenoihin 5 milj. doll., eli 23 % kaikista valtion menoista; kun v. 1923 lentokoneiden lukumäärä oli 15, niin on niitä nyt 60; sotilasopiskelun käyneitä oli v. 1925 — 60 tuh. henk., v. 1930 — 160 tuh. henk.; v. 1923 oli fasistisissa sotilasliitoissa jäseniä 10 tuh.

henk., v. 1925 — 25 tuh. henk., v. 1930 — 30 tuh. henkeä.

Virossa tapahtuva intervention valmistelu on hyvin kiinteästi yhteensidottu maailman imperialismin taholta SNTL:oa vastaan tähdätyn hyökkäyksen valmistelun kanssa ja, niinsanoaksemme, määrittelee sen viimemainittu. Riittävän vaikuttavasti tämän osoittaa englantilaisen laivaston jokakesäiset vierailut Itämerellä ja sen lahdissa; englantilaisten ja ranskalaisten kenraalien "ekskurssit" Virossa, missä he matkustelevat meitä rajoittavilla alueilla; rajavaltioiden pääesikuntien keskinäiset vierailut. Tällaisia ja tämänlaatuisia tosiseikkoja voisi luetella paljon, mutta jo nämäkin riittävät vakuuttavasti todistamaan, kuinka intensiivisesti intervention valmistelua suoritetaan, kuinka menestyksellisesti Virossa valmistetaan tukikohtaa interventiotoimintaa varten.

Intervention vaara muodostuu yhä reaalisemmaksi. Tätä osoittaa myöskin se uusi valkoisen terrorin aalto Virossa, jonka todistajina me viimekuukausina olemme olleet, — vallankumouksellisten työläisten murhat, oikeusjutut, pakkotyötuomiot jne. Samoin tätä osoittaa fasistisoitumisprosessin voimistuminen Virossa. Kaikki tämä on intervention välttämättömänä edellytyksenä, "rauhallisuuden maassa turvaamiseksi" samoisen intervention sattuessa.

Viron porvariston aktiivisempana apulaisena intervention valmistelussa ovat sosialistifasistit. Viron sosialifasistien kanta suhteessa SNTL:oon ei millään tavoin eroa II internationalen kannasta ja on heidän mielestään kaikki keinot sallittuja SNTL:n tuhoamiseksi.

Yhä voimistuvan interventiovaaran ehdoissa Viron komm. puolueen täytyy kaikella päättäväisyydellä paljastaa laajoille työläis- ja työtätekeville talonpoikaisjoukoille se todellinen osuus, jota Viron porvaristo ja sosialifasistit näyttelevät aseellisen hyökkäyksen valmistelussa SNTL:oa vastaan. Sen täytyy paljastaa Viron taloudellinen ja poliittinen riippuvaisuus ulkolaisesta pääomasta, minkä kautta imperialistit omien sekä Viron porvariston etujen mukaisesti toteuttavat interventiosuunnitelmiaan. Tämä ei kuitenkaan missään määrin pienennä Viron porvariston itsenäistä, aktiivista osuutta intervention valmistelussa SNTL:oa vastaan. Virolaisen porvariston edut sattuvat tässä täydellisesti yhteen maailman imperialismin etujen kanssa.

Viron komm. puolueen täytyy käydä bolshevistista taistelua omissa riveissään sellaisia katsantokantoja vastaan, jotka väittävät, että Viro on olemassa **vain** ulkomaisen pääoman ansiosta. Tällainen kysymyksen asettelu johtaa vallankumouksellisen taistelun välttämättömyyden kieltämiseen Virossa ja epämarxilaiseen katsomukseen, että proletaarinen vallankumous Virossa on mahdollinen vasta sitten, kun lännen suurissa imperialistisissa maissa tulee vallankumous. Samalla tavallä on käytävä taistelua ulkolaisen pääoman osuuden aliarviointia vastaan Virossa, vaikkakin tämä vaara tällä hetkellä on pienempi verrattuna edelliseen.

Intervention valmistelun paljastamisen pohjalla (mikä tietysti esiintyy vain yhtenä momenttina Viron komm. puolueen työssä, joskin yhtenä tärkeimpänä momenttina) Viron komm.puolueen täytyy mobilisoida joukot SNTL:n puolustukseen vastaiskuksi interventionisteja vastaan.

Nyt koetamme tehdä yhteenvedon katsauksestamme, verrata ulkomaisen pääoman osuutta molemmissa maissa sekä tästä osuudesta johtuvia seurauksia.

Viron ja Latvian talouteen syvälle juurtunut ulkomainen pääoma nyt todellisuudessa määrittelee jo myöskin näiden maiden politiikan. Ulkolaisen pääoman tahto esiintyy virolaisen ja latvialaisen porvariston politiikassa johtavana perustana.

Ulkolaisen pääoman toiminnassa Virossa ja Latviassa hyvin monien yhteisten piirteiden rinnalla, on kummassakin maassa omat erikoisuutensa. Tärkeimpänä seikkana tässä esiintyy se, että samaan aikaan kun Virossa jakamattomasti hallitsee englantilainen pääoma, Latviassa melkein tasavoimaisesti ovat edustettuna kahden-kolmen imperialistisen suurmaan pääomat, mikä ei voi olla synnyttämättä

vaikkapa vain peitettyä taistelua näiden pääomien välillä. Latviassa tätä taistelua käydään ennenkaikkea saksalaisten ja englantilaisten pääomien välillä. Syvimmät juuret Latviassa on saksalaisella pääomalla (kuten ylempänä jo näimme), se tuntee hyvin Latvian markkinat ja toiminnan ehdot siellä. Englanti on kuitenkin täällä viimeaikoina (s.o. jälkeen maailmansodan) alkanut menestyksellisesti kilpailla Saksan kanssa ja on vallannut aseman toisensa jälkeen, pyrkien saamaan täällä samanlaisen aseman kuin Virossakin. Hyvin tärkeä tosiseikka on se, että Latvian ulkolaisista veloista on 63 % Englannin käsissä. Vaikkakin englantilaiset pääomat määrällisesti ovat toistaiseksi Latvian kansantalouden osakepääomissa toisella tilalla, niin niiden kehityksen tendenssiin katsoen voi olettaa, että ne menevät ohi saksalaisen pääoman (erikoisesti, jos otetaan huomioon, että Youngin suunnitelman puristama Saksa ei ole kykenevä menestyksellisesti kilpailemaan ulkomaisilla markkinoilla). Tämän lisäksi monien Latviassa toimivien maiden pääomat ovat Englannin välittömän vaikutuksen alaisia ja suuntautuu näiden toiminta pääasiassa viimemainitun tahdon mukaisesti (esim. Hollanti ym).

Tuntematta riittävän hyvin paikallisia ehtoja Pohj. Amerikan Yhdysvalloille on Baltian maissa vaikea kilpailla Englannin ja Saksan kanssa. Yhdysvaltojen pääoma työntyy välillisesti Ruotsin kautta (Kreugerin tulitikkutrustin kautta, jonka takana ovat myöskin suuret newyorkilaiset pankit). Se asiantila, että amerikkalaiset pääomat maailmanmitassa menestyksellisesti työntävät syrjään englantilaista (esim. Etelä- ja Pohjois-Amerikassa) ei ehdottomasti edellytä, että englantilaiset pääomat luovuttaisivat paikkansa Yhdysvaltojen pääomille myöskin Baltian maissa. Toistaiseksi täällä on havaittavissa päinvastainen ilmiö, ja on täysin ymmärrettävää minkä vuoksi. Sillä Englantihan on yksi SNTL:n pahimpia vihollisia, aktiivisesti valmistaen interventiota SNTL:oa vastaan. Tämän vuoksi sille on tärkeätä omata jalkainsa alla myöskin kaikki Baltian maat. Kaikki tämä ohimennen sanoen ei ole ristiriidassa myöskään Yhdysvaltojen etujen kanssa, koska myöskin se loppukädessä on kiinnostettu, SNTL:n kukistumisesta, ja eikä sellaisten imperialististen maiden välistä taistelua, kuin ovat Yhdysvallat ja Englanti, ratkaista Riian tai Suomenlahden rannoilla...

Lähiaikoina Latvian ja Viron taloudellisessa asemassa ei ole ajateltavissa paranemista. Päinvastoin, pulan syveneminen jatkuu. Ja jatkuva, kroonillinen pula reunavaltioissa heikentää imperialistien SNTL:n ja lännen välillä muodostamaa rajamuuria. Tällaisen lujan rajamuurin ja samoin myöskin ponnahduslaudan olemassaoloa interventiokarkausta varten Neuvostoliittoa vastaan kansainvälisen pääoman edut kuitenkin vaativat.

Tämän vuoksi viimemainittu tulee tekemään kaiken voitavansa tämän rajamuurin sekä ponnahduslaudan säilyttämiseksi ja lujittamiseksi. Tämä merkitsee uutta ulkolaisen pääoman virtausta Viron ja Latvian talouteen (tarpeen mukaan), ennenkaikkea englantilaisten, mutta todennäköisesti myöskin ranskalaisten. Vaikkakaan kaikkia ulkolaisen pääoman sijoituksia (myöskin englantil.) Latviaan ja Viroon ei tehdä välittömästi interventiotarkoituksessa, niin nykyhetkellä, jolloin pankki- ja teollisuuspääomat ovat niin läheisesti yhteen kasvaneet imperialististen valtojen valtiokoneiston kanssa, on hyvin vaikea eroittaa, mitkä pääomasijoitukset on tehty välittömästi intervention valmistelun tarkoituksessa ja mitkä muuten.

(Jatkuu)

Katsauksia

PÄIVÄN KUVA LUOKKATAISTELUSTA SUOMESSA.

Finanssipääoman eräs johtavia lehtiä, "Karjala", kertoi 21/IX-32 seuraavan uutisen:

"Maanantaita vasten yöllä sattui Kaavin pitäjän Sivakkavaaran Onnivaarassa välikohtaus suojeluskuntalaisten ja kommunistien välillä sillä seurauksella, että eräs kommunisti menetti henkensä. Mainitussa paikassa oli vietetty suojeluskuntatalossa iltamia, josta iltamien päätyttyä joukko suojeluskuntalaisia poistui suojeluskuntapuvussa ja kiväärit mukanaan. Jonkin matkan päässä iltamatalosta yritti puolikymmentä miestä, heidän joukossaan vuokraaja Matti Hiltunen, sulkea suojeluskuntalaisilta tien. Kun miehet eivät yrityksessään onnistuneet, huusivat he suojeluskuntalaisille herjaavia sanoja. Tällöin otti talollisen poika Reino Martikainen kiväärinsä ja ampui kymmenen metrin etäisyydeltä mainittua Hiltusta kohti. Kuula murskasi reisiluun ja katkaisi valtimon. Hiltunen kaatui maahan ja kuoli hetken kuluttua verenvuotoon. Suojeluskuntalaiset eivät olleet nauttineet väkijuomia. Sen sijaan välikohtauksen aiheuttaneet, paikkakunnalla kommunisteiksi tunnetut miehet, olivat hiukan päihdyksissä. Hiltunen oli 22-vuotias ja ampuja Martikainen, joka on pidätetty ja tunnustanut tekonsa, on 20-vuotias. Molemmat ovat kotoisin Kaavilta."

Tapahtuma on eräs tyypillisiä "metsästysuutisia" nykypäiväin lahtari-Suomesta. Niin tavallinen tapaus, että lahtarilehdet ja sosialifasistit eivät sellaiseen viitsi kiinnittää huomiota, korkeintaan kertovat sellaisesta petiittiuutisena. Mitäpä ihmettä siinä on, että joku lahtariroikale ampuu kommunistin, sehän alkaa olla yhtä tavallista kuin jokapäiväiset vararikkoilmoitukset.

Tapaus monien muiden samanlaisten joukosta kuvaa räikeästi luokkataistelun kärjistymistä. Maantiellä vastaantulevia t y ö l ä i s i ä pitävät t a l o l l i s t e n p o j a t (kulakit) oikeutenaan ampua noin vain luokkavihansa tyydykkeeksi. Ja lehdet — mikäli kertovat tapauksesta — selostavat sitä fasistikomennolle tavalliseen hyväksyvään ja sitä puoltavaan tapaan, kuten tässäkin tapauksessa. Suojeluskuntatalossa oli vietetty iltamia. "Iltamien päätyttyä joukko suojeluskuntalaisia poistui s u o j e l u s k u n t a p u v u s s a (siis työläisten tappoon oikeutetussa virkapuvussa) kiväärit mukanaan". Maantiellä "puolikymmentä (aseetonta!) miestä" muka "yritti sulkea tien" (aseellisilta suojeluskuntalaisilta!). Mutta kun "miehet eivät yrityksessään onnistuneet" — kehasee lahtarilehti, korostaakseen omiensa muka sankaruutta — niin huusivat he "herjaavia sanoja". Eikä muuta tarvittu. Lahtari ampui. Lehden mielestä oli tämä asiain luonnollisen kulun mukaista, sillä ei ole siihen mitään lisättävää. Paremmaksi vakuudeksi ja lahtariteon puolustukseksi kertoo lehti, että "suojeluskuntalaiset eivät olleet nauttineet väkijuomia", sen sijaan "kommunisteiksi tunnetut olivat hiukan päihdyksissä".

"Uusi Suomi", finanssiporvariston päälehti, puoltaa julkeasti lahtarin tekemää murhaa, antaen tapahtumalle sen sisällön, että työläiset olisivat hyökänneet suojeluskuntalaisten kimppuun, ja nämä sitten itsepuolustukseekseen olisivat tarttuneet kivääreihinsä. "Kommunistijoukko suojeluskuntalaisten kimpussa. Kahakassa yksi kommunisti menetti henkensä", näin rubrikoi lehti uutisensa, kertoen miten muka suojeluskuntalaiset kohtasivat maantiellä "joukon paikkakunnan kommunisteja, jotka sulkivat heiltä tien ja ryhtyivät samalla uhkailemaan". Edelleen lehti paasaa, että suojeluskuntalaiset olivat selviä, mutta "kommunistit sen sijaan olivat humalassa".

Lahtarilehtien kertomus tapahtuman kulusta on ilmeistä valhetta. Puolikymmentä aseetonta miestä ei lähde yrittämään tien sulkemista aseistetulta lahtarijoukolta. Sen sijaan on todennäköistä, että lahtarijoukko iltamista palattuaan (siellä saamansa inspi-

ration hurmiossa) oli erittäin murhanhimoisella päällä. Sattuma toi heitä vastaan aseettomia työläisiä ja köyhiä talonpoikia. Tällöin "suojeluskuntapuvussa olevat" rikkaiden riistäjä-talonpoikain pojat silmittömän luokkavihansa kiihottamina alkoivat pirullisesti herjata vastaantulleita työläisiä, tarkoituksella provosoida heitä. Laskivat, että kyllä niistä joku jotain vastaa, ja silloin saadaan aihe niiden ampumiseen. Ehken juuri Hiltunen lienee jotain sanonutkin. Ja asia oli valmis: "nappi" työläiselle ja ehken vielä tietoiselle taistelijalle, kommunistille. Onhan niitä työläisiä, työttömänäkin parisataa tuhatta. Ja — kapinallisia pitää kurittaa, ampua, sitä pitävät kulakkitalonpojat jo kaukaisemmillakin perukoilla heille kuuluvana metsästysoikeutena.

Yhä tiheämmin on Suomessa alkanut kajahdella lahtarien laukauksia työläisiä vastaan. Toisia kulettelevat lahtarit autoissaan kankaille ja soiden reunaan, ampuen heitä sinne, kuten yleisemmin tunnetuksi tullut Happosen juttu osoitti, mutta joista useat samanlaiset ovat vielä hämärän peitossa. Toisia tappavat lahtarit juhlatilaisuuksissaan iskemällä sanamukaisesti "puukolla selkään", toisia taas ammutaan maantiellä, kun sattuvat tulemaan suojeluskuntapuvussa olevia kulakkien poikia vastaan niiden palatessa juhlimasta.

Lahtarien laukaukset ovat suunnatut taistelevaa työväenluokkaa vastaan sen käymän taistelun herpaisemiseksi. Työläisten tapot eivät ole enään yksityisiä tapauksia, ne näyttävät muodostuneen systeemiksi. Erikoisesti ovat laukaukset suunnatut työväenluokan etujoukkoa — kommunistista puoluetta vastaan. Hävittämällä yksityisiä kommunistisen puolueen jäseniä luulevat lahtarit voivansa hävittää kommunistisen puolueen, likvidoivansa työväenluokan voittoisan taistelun johtajan. Suomen lahtarit soveltavat Saksan 'natsien' taktiikkaa. Suomen työväki ei ole vielä saanut voimiaan kerätyksi niitä vastaan samalla voimalla kova kovaa vastaan kuin Saksan työläiset. Mutta me emme epäile rahtuakaan, etteivätkö työväen joukkotaistelut lahtareita vastaan tule kasvamaan ja voimistumaan. Lahtarit ovat ruvenneet kuilun partaalla laskettelemaan takapuolellaan mäkeä alas. Työväki tulee pitämään huolen siitä, että ne luistavat kuilun pohjalle, josta ei ylösnousemusta ole.

Mitenkä se lauloikaan helsinkiläinen kengänkiillottajapoika keskellä veristä terroria v. 1918 kenkäharjallaan laatikkonsa kanteen tahtia lyöden:

"Lahtari tappaa, lahtari tappaa, tappaa,
tappaa, tappaa se!
Mutta kyllä se vielä tappamasta lakkaa,
lakkaa, lakkaa, lakkaa se!"

Kengänkiillottajapoika oli oikeassa. Hän vaistosi vaan ei osannut, luonnollista kyllä, laulaa värssyä siitä, *miten* se lakkaa tappamasta. Sitä värssyä nyt juuri työväki tekee. Sen käymä jokapäiväinen luokkataistelu lahtareita vastaan on sitä laulua. Päivästä toiseen saa se yhä terävämmän sisällön, sillä laajat työväen ja työtätekeväin talonpoikain joukot saavat joka päivä omakohtaista kokemusta, poliittista kokemusta siitä, että lahtarikomento on kukistettava ja tilalle luotava proletariaatin diktatuuri. Taistelu on monimuotoista, kestävyyttä, järjestyneisyyttä, kuria, sitkeyttä vaativaa; se on aatteellista ja organisatoorista taistelua porvariston yhteiskunnallista päätukea sosialidemokratiaa vastaan, taistelua porvariston edessä antautumismielialoja vastaan; taisteluja palkkojen kohottamisen ja paremman toimeentulon puolesta riistäjiä vastaan, taistelua työttömyyttä vastaan ja yhteiskunnallisen vakuutuksen puolesta, taistelua talonpoikaiston omaisuuden ryöstöä vastaan, jne. jne. sanalla sanoen koko työväenluokan joukkovoiman kokoamista ja käyttämistä jokapäiväisessä taistelussa työväenluokan puolesta lahtareita vastaan joukkokeinoilla ja joukkovoimalla, joukkotaistelun kaikkia muotoja käyttäen.

Suomen kommunistinen puolue johtaa sitä taistelua. Lahtaristo on yrittänyt tuhansin keinoin hävittää kommunistisen puolueen, joka syntymästään asti on ollut lakien ulkopuolella. Mutta kaikki porvariston yritykset ovat osottautuneet tehottomiksi. Vahinkoja ja tilapäisiä tappioita on se tuottanut puolueelle, mutta hävittämään sitä se ei pysty, ei yksityisten kommunistien ampmisillakaan. Puolueen johdolla oppii Suomen työväki käymään voitokasta

luokkataistelua entistä ehommin. Entistä paremmin painavat Kaavin ym., tapaukset joukkojen tietoisuuteen sen seikan, että lahtarivalta on kukistettava, muuten ei lahtari ampumasta lakkaa. Kaikista työväenluokan joukkotaistelun linnakkeista tulee sitä vastaan kohdistettua entistä voimakkaampi tuli .

L—n.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja“ № 302 Jätetty kirjapainoon 25/IX, kirj. painettavaksi 15/X

Ленгорлит № 57246. 3 п. л. 65408 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. ф. 6. 82x110
Заказ 3224. Тираж. 1840 экз.

Типография „Кирьяпая“, Ленинград. Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1932